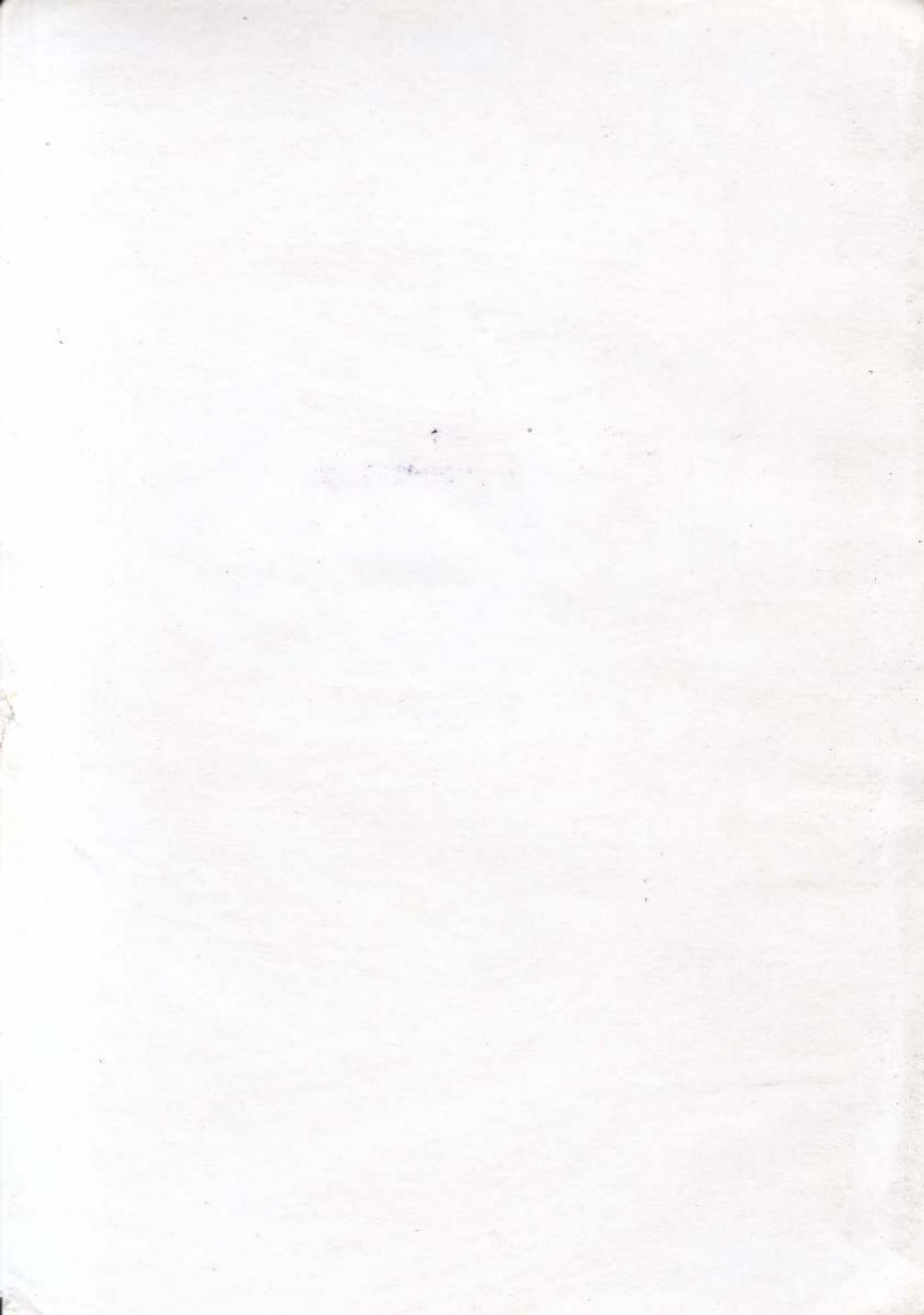

வெழுப்பைத் தேஞ்சு பந்தவகள்

குசியர்
உயல்

செய்யலானார்
இலங்கை இலக்கியப் பேரவை

ପ୍ରମାଣିତ
କରିବାକୁ ନାହିଁ @ କରିବାକୁ @

செழிப்பைத் தேடும் பந்தவகன் (சிறுக்கைசுத்திராகுப்பு)

ஒளியர்: புயல்
(மாணவன் யாழ். சுந்தரஸக்தமுதம்)

வெளியீடு
லலிதா கிராபிக்ஸ்
அங்கள்ப்பாய்,
கிணுவில் கிழக்கு.

தலைப்பு	: செழிப்பைத் தேடும் பறவைகள்
வகை	: சிறுக்கதை
அடுக்கியர்	: புயல்
பதிப்புரிமை	: புயல்
முதற் பதிப்பு	: புடிடாத், 2005
கணினி வடிவமைப்பு	: ஒத்துக்கேபேஸ்கர், ஸெந்தா கிராமிக்ள்.
அச்சுப்பதிப்பு	: ஓராம்பவ் பத்மரகம், மாண்புமானம்.
வெளியீடு	: ஸெந்தா கிராமிக்ள், அங்களம்பாய், கிணறுவில் கிழக்கு.
	077 3107734, 021 4591405
அளவு	: A5
பக்கங்கள்	: XI, 100
விலை	: ரூ 200

Title	: SELIPPAI THTHEDUM PARAVAIAKAL
Compilation	: Short Stories
Author	: Puyal
Copy Right	: Puyal
First Edition	: Sep, 2005
Computer Design	: Aru. Kabeskar, Lalitha Graphics.
Printed by	: Shampavi Printers, Jaffna.
Publishers	: Lalitha Graphics, Angalappai, Iuvil East. 077 3107734, 021 4591405
Size	: A5
Page	: XI, 100
Price	: 200/=

வாழ்த்துறை

பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழூச் சிறப்பாக பயினும் சீரிகந்தநேசனின் (புயலின்) “செழிப்பைத் தேடும் பறவைகள்” என்னும் சீருகதைத் தொகுதி வெளியிடுவதையிட்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சி போட்டின்றேன்.

மாணவப் பருவத்திலே எழுத்துத்துறையில் ஈடுபட்ட பலர் பிற்காலத்திலே மிகச்சீரந்த எழுத்தாளர்களாகப் பரிணாமிப்பதைக் காணலாம். பல்கலைக்கழகத்தில் சுயிமாழிக் கல்வி போதனை முறையை தொடர்கிய காலத்தில் மிகச்சீரந்த ஒருக்க திலக்கிய கர்த்தாக்கள் மூத்து திலக்கிய வானிலே சீரகடித்தனர். இந்தவகைக்கு செங்கையாழியன், செம்பியன் செல்வன், செ.கதீர்காமநாதன், அங்கையன் முதலான பலரை இதாரணமாகச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

யாழிப்பானப் பல்கலைக்கழகத்தினிற்றும் வெளியேறிய மாணவர் பலர் கின்று சீரந்த இளம்படைப்பாளிகளாகத் தம்மை கிளங்காட்டிக் கொண்டனர்.

இந்த வரிசையிலே வளர்ந்துவரும் சீருகதை எழுத்தாளராக நாம் திரு சீரிகந்தநேசனை (புயலை) கிளங்கண்டுள்ளோம். தான் வாழுகின்ற சுற்றுச்சூழலை

நன்கு அவதானித்துத் தமது கதைகளுக்கு கருப்பிபாருளை எடுத்துக் கொண்ட இந்நாலாசிரியரின் சீருகதைகள் சீறப்பானவையாகவே காணப்படுகின்றன.

கதைகளை நகர்த்திச் செல்ல கிவர் கையானும் உத்தி பாராட்டிற்குரியது நல்ல மொழி நடை கிவருக்குக் கைவந்திருக்கின்றது.

எதிர்காலத்தில் எமது நாட்டுக்கும் மொழிக்கும் வலுச்சேர்க்கும் சீருகதைகளை கிவர் எழுதவேண்டும் என்று அவாவறுகின்றோம்.

கிவரது எழுத்துப்பணி சீறக்க எமது திதய பூர்வமான வாழ்த்துக்கள்.

கலாநிதி. எஸ். சீவலிங்கராஜா,
தலைவர்,
தமிழ்நாடு,
யாழ் - பல்கலைக்கழகம்.

வாழ்த்துரை

யாழ்ப்பானைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழூச் சீறப்பாகப் பயின்று வரும் எமது மாணவன் செல்வன். பெ.சீறிகந்தநேசன் (புயல்) அவர்கள் தன்னுடைய சீறுகதைகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து ‘செழிப்பைத் தேடும் பறவைகள்’ என்ற தலைப்பில் ஒரு நூலாக வெளிக் கொணர்கிறார்.

படைப்பிலக்கியத் துறையில் மிகுந்த மூர்வத்தைச் செலுத்திவரும் பெ.சீறிகந்தநேசன் (புயல்) தன்னுடைய சீறுகதைகளின் கருவாகச் சமூகத்தில் உள்ள பல்வேறு விட்யங்களையும் எடுத்தான்டு வருபவர். பத்திரிகைகளிலும். சீறுசஞ்சிகைகளிலும் தொடர்ந்து எழுதி வரும் சீறிகந்தநேசனது (புயலினது) படைப்பிலக்கிய ஆளுமையின் ‘பதச்சோராக’ கித்தொகுதி அமைகிறது. ஆத்துப் படைப்பிலக்கியத் துறையில் கணிப்புக்குரிய ஒருவராக மாறத்துடக்கும் கிவரது வேகம் கிவரது சீறுகதைகளினுடே நன்கு தெரிகிறது.

தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் கிந்த கிளம் படைப்பாளிக்கு இரிய கிடத்தை நல்கும். கிவரது சீறுகதைத் தொகுதி ஒன்றினைப் பணம் கொடுத்துப் பெற்றுக் கொள்வதன் மூலம் பிரகர வசதியில்லாது தவிக்கின்ற திவர் போன்ற மேலும் பல படைப்பாளிகளை நாம் ஊக்குவிக்கலாம்.

- நல் வாழ்த்துக்கள் -

கலாநிதி கி. விசாகரூபன்

**சீரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தமிழ்துறை,
யாழ் பல்கலைக்கழகம்.**

அண்ண்துவர்

யாழ்பானப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறை மாணவன் திரு.பெ.சீரிகந்தநேசன் (புயல்) தான் எழுதிய சீருக்கதைகள் கொண்ட ஒரு தொகுப்பினை வெளியிடுகிறார். செழிப்பைத் தேடும் பறவைகள் என்னும் கிச்சீருக்கதைத் தொகுதி சீரிகந்தநேசன் (புயல்) என்னும் ஓர் கிளம் எழுத்தாளனைத் தமிழ் கிலக்ஷி உலகுக்கு அறிமுகம் செய்கின்றது. கித்தொகுதியிலே பத்துக் கதைகள் கிடம்பெற்றுள்ளன. சீல கதைகள் நெஞ்சைப் பீறிகின்றன. உண்மைத் தன்மை வாய்ந்த கதைகளையே ஆசிரியர் படைத்துள்ளார்.

காலை வேளையில் கியற்கை ஒலிகளிலே ஆசிரியருக்கு இருக்கும் ஈடுபாட்டிகளைப் பல கதைகளிலே காணக்கூடியதாயுள்ளது.

“கீழ்க்கு வாளில் சூரியன் பொதுவாக காட்சியளிக்கின்றான். சேவல்கள் நான்கு தீக்குகளிலும் கிடைவிடாது கூவுகின்றன. குருவிகள் ஓங்குமிஸ்கும் பாடித் திரிகின்றன. மனிக்கூடு கிடைவிடாது டான் டான் எனச் சப்தம் போடுகிறது.”

என்று அவருடைய “நனவாகாத காதல்” கதை தொடங்குகின்றது. பல்கலைக்கழக மாணவனாகையால் சில காதல் கதைகள் மிக நேர்த்தியாக எழுதியிருக்கிறார். அக்கதைகளுடாகச் சொல்லப்படும் செய்திகளை கிளைஞர்கள் பெறவேண்டியது அவசியம். கிராமத்திலிருந்து பல்கலைக் கழகம் வரும் மாணவர்கள் கெட்டுப்போகாமல்

தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்னும்
செய்தியும் “நனவாகாத காதல்” கதையூடாக
வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

தன்னுடைய சமூகத்தின் பல்வகைப்பட்ட
துன்பங்களையும் கிண்ணல்களையும் தன்னுடைய
கதைகளூடாக மூச்சிரியர் காட்டுகிறார். போரிஜுடைய
கொடுமை ஆக்கிரமிப்பாளர்களுடைய அடாவடித்தனம்
கிவற்றினாலே நெந்து போன மக்களின் நொந்து போன
மனங்களின் ஏக்கழும் எதர்பார்ப்பும் முன்வைக்கப்
படுகின்றன. கிவற்றின் பின்னணியிலேயே கிவருடைய
பாத்திரங்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன.

தேயிலைத் தோட்டத்துக் தொழிலாளருடைய நிலை,
கிணக்கலவருத்தால் விரட்டியடிக்கப்பட்ட மலைநாட்டுத்
தமிழர் பலர் வன்னியிலே வந்து குடியேறியமை பற்றிய
வீவரங்களை கிச்சீருகதைகளூடாக அறியக்
கூடியதாயுள்ளது.

சீர்கந்தநேசனின் (புயலின்) கிச்சீருகதைத் தொகுப்புப்
பாரட்டப்பட வேண்டியதொன்று. கிதனை அவர் தமிழ்த்துறை
மாணவனாக கிருந்து எழுதியதால், தமிழ்த்துறைக்கும்
சீரப்புச் சேருகின்றது. சீர்கந்தநேசன் (புயல்) தொடர்ந்து
எழுதி கிந்நாட்டின் சீரந்த எழுத்தாளராக என் ஆசிகள்.

பேராசீரியர். அ.சண்முகதாஸ்
பணிப்பாளர்,
ஐடகவளம் மற்றும் பயிற்சி நிலையம்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்.

என்னுறை

சமுதாயத்தில் நான் கண்ட அனுபவப்பட்ட விடயங்களின் விவரிப்பாடே “செழிப்பைத்தேடும் பறவைகள்” என்ற சிறுக்கதைத்திதாகுப்பாகும். திடப் பெயர்வினால் நான்கு வருடங்கள் அகதிமூகாமில் வாழ்ந்த போது எனது மனதை தொட்டவிடயங்கள் பல அவை என்னோடு மட்டும் கிருக்கக்கூடாது கிந்த சமுதாயத்தையும் சென்று அடைய வேண்டும் என்ற ஆசையினால் எழுதத் தொடங்கினேன்.

இங்கு வரும் சம்பவங்கள் அனைத்தும் உண்மையானவை எங்கோவிவாரு முலையில் நடந்த விடயங்கள். எனது பரம்பரையில் யாரும் எழுத்தாளருமில்லை. சீலர் கூறுவார்கள். அது பரம்பரையாக வரவேண்டும் என்று. என்னைப் பொறுத்த வரையில் “ஒரு மனதினைத் தாக்கும் சந்தோஷமான, துக்கமான காரணிகளைப் பற்றி சிந்தக்கத் தொடங்கினால் பேசுவையில் கிருந்து எழுத்துக்கள் முத்து முத்தாகக் கொட்டும்” கிதில் என்னைத் தாக்கிய காரணி துக்கமானதாகும். அதனால் தான், எனது சீர் கதைகளில் சோகத் தன்மையினைக் காணலாம்.

கிண்ணைய கிளைய சமுதாயம் கிலக்கு கில்லாத பாதையை நோக்கி போகின்றது. கிதன் பிரதிபலிப்பையும் எனது சிறுக்கதைகளில் காணலாம். சீலர் கிளைய வயதில் காதல் என்பதை மட்டுமே பாடுபொருளாகக் கொள்வார்கள். ஆனால் சமுதாயத்தின் சீரிழுகள், வறுமை, கிடப்பியர்வ, அடக்கு முறைகள் கிப்படியான விடயங்களே என்னை தாக்கியன.

கிந்த தொகுப்பு வெளி வருவதற்கு உதவி புரிந்த அனைவரையும் கிள்ளித்தில் நினைவு கூறுகின்றேன். மேலும் எனது சிறுக்கதைகளை பிரகரித்த பத்திரிகைகளுக்கும் நன்றியைக் கூறிக் கொள்கின்றேன். தொடர்ந்து எழுதுவதற்கு வாசகர்கள் தங்களது கருத்துக்களை எனக்கு எழுத அனுப்பி வையுங்கள்.

நன்றி

ஆசையிர்,
புயல் 077 7250897

உள்ளே...

1. பழஞ்சோறு
2. செழிப்பைத் தேடும் பறவைகள்
3. அந்தஸ்து
4. தொலைந்து போன உறவுகள்
5. காதல் விடுதலை
6. கனவு வாழ்வு
7. நனவாகாத காதல்
8. வசந்தம் தொலைத்த காதலி
9. ஏமாற்றம்
10. பணிக்கால மேகங்கள்

“....முருகேசனின் தலை தார் ஜோட்டில் கிடக்க, முண்டம் மாத்திரம் சைக்கிளில் இருந்தவாறு சில தூரம் கனகாலை தேடிச்சென்று வேலியுடன் சாய்ந்து கொண்டது. ஏதோ கனகா வரமாட்டானா? என அவனது குருதியும் சில தூரம் தேடிச்சென்று காய்ந்து விட்டது.....”

பழஞ்சோநு

எத்தனையோ திருமணங்கள் தேடித்தேடி வந்தன கனகசாமிக்கு. ஆனால் அதையெல்லாம் நீரின்மேல் எழுதிய எழுத்தைப்போல எண்ணினான். தனது அக்காவிற்கு அவளின் மகனுக்காகவும் உழைத்து உழைத்து ஓடாய் தேய்ந்து போனான்.

“அக்கா உவன் பொடியன் முத்து பள்ளிக்கூடம் விட்டுவருவான். காலையீலையும் பழஞ்சோத்துடன் போனவன். இன்டைக்கு சாடையா மழை தூறியிருக்கு கறிக்கு ஏதாவதுபிடிச்சீக்கொண்டு வாறன். நீ போய் பக்கத்துவீட்டு அம்மாவிடம் அரிசீ மூண்டு சண்டு வாங்கி அருப்பில் உலையை வை. நாளைக்கு நீவாரணசாமான் கொடுத்ததும் பச்சை அரிசீயை கடையில் கொடுத்துட்டு பழுங்கல் அரிசீ வாங்கிக்கொடுக்கலாம்”. எனக்கூறியவாறு கனகசாமி கைக்கோட்டியையும் இடியன் துப்பாக்கியையும் தோளில் வைத்துக்கொண்டும் புறப்படுகின்றான்.

குபில்கள் சுவும் சப்தமும், ஆண் மயில்களின் ஆட்டமும், சீட்டுக்குருவீகளின் கொண்டாட்டத்தையும்,

நாக்கூட்டத்தின் ஊளச்சப்பத்தையும் ஆண், பெண் வண்ணாத்தீப் பூச்சிகள் தமது அன்பைப் பரிமாறிக்கொள்வதனையும் பார்த்து ரசீத்தவாரே புதிர்க்காட்டை வீட்டுவிலகி அடர்ந்த காட்டுப்பகுதிக்குள் நுழைகின்றான். இவ்வேலை அவனது ஊர் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

மாங்குளத்தில் உள்ள நீதிபுரம் என்ற இடத்தில் வாழும் தவர்கள் ஆறுமுகம், கொங்கை இவர்கள் இருவருக்கும் பிறந்தவர்கள்தான் கனகசாமியும் கனகாவும் ஆறுமுகத்தின் பெயரில் ஒரு ஏக்கர் தொட்டக்காணியும் ஒரு குடிசை வீடுமே இருந்தன.

ஜெயசீக்குறு இராணுவ நடவடிக்கை தொடங்கிய காலப்பகுதியில் சீறிலங்கா இராணுவத்தின் முக்கியமான தளமாகவும், கோட்டையாகவும் மாங்குளத்தைக் கருதினர். இதனால் இதனைக் கைப்பற்றுவதற்கு பல நாட்கள் சண்டைகள் நடைபெற்றன. ஷல்கள் மழை மாதிரிப் பொழியப்பட்டன. இங்கு தமிழர்களின் பல உடைமைகள் ஆழிக்கப்பட்டன. பல மனித உயிர்கள் கொல்லப்பட்டன. பறவைகள், மிருகங்களின் உயிர்கூட தப்பவீல்லை என்றே கூறுவேண்டும்.

ஆறுமுகத்துக்கும் வயது அறுபதாகிவிட்டது. கொங்கையும் காச்சலினால் உயிர் இழந்து நான்கு மாதங்களாகவிட்டன. ஆறுமுகத்தினால் சரிவர எந்த தொழிலும் செய்ய முடியவில்லை. இவர் தனது மகளையும் தன்னுடைய சீறிய அளவீலான சொத்துக்களையும்

கனகசாமியிடம் பொறுப்புக் கொடுத்து மூன்று மாத இடைவெளிக்குள் கண்ணை மூடவிட்டார்.

கனகசாமி எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு அக்காவிற்கு பக்கத்துவிட்டு முருகேசை திருமணம் செய்து வைத்தான். ஏதோ கிராமப்புறம் என்றதினால் சீதனக்கொடுமை தலைவரிக்கவில்லை. கனகாவிற்கு பொருத்த மானவனாகவே இருந்ததுடன் அவஞ்டன் அன்பாகவும் பழகினான்.

ஜெயசீக்குறு இராணுவத்தினர் நாள் ஆக ஆக மாங்குளத்தை நெருங்கிக்கொண்டே வந்தனர். விடாது பெய்த அடைமழுபோல துப்பாக்கி ரவுவகளையும் வெல்களையும் மாங்குளத்தின் மீது பொழிந்தனர். வேறு வழிதெரியாமல் உருத்த துணியும் கையுமாக அந்த கிராமத்தைவிட்டு மக்கள் ஏதோ உயிர் தப்பினால் போதும் என்றதுபோல ஆரைவிட்டு ஒழினார்கள். இவர்கள் ஒடுவுதைப்பார்த்த தாவரங்களும், பறவைகளும் பிருகங்களும் ஏன் எங்களை விட்டு விட்டுப் போகின்றார்கள் என்ற ஏக்கத்துடன் நின்றன.

கனகாவுக்கு மாதமோ ஐந்தாகவிட்டது. சீரமப்பட்டு முருகேசீன் சைக்கிளில் ஏறிச்சென்றாள். இடைவெளியில் படார் என்ற சப்தம் கேட்டது. சைக்கிள் ழயுப் வெடித்து விட்டது சீரிது தூரம் நடக்கவும் களைத்துப்போனாள். இதைக்கண்டு பொறுக்க முடியாத முருகேக மனைவியை கிளைவிட்டு பரந்திருந்த ஆலமரத்தியில் பாதுகாப்பாக இருத்திவிட்டு சைக்கிளை உருட்டியவாறு சைக்கிள்

கடையை நோக்கி ஓடுகின்றான். ஆனால் அங்கு கடையில் எவரையும் காணவில்லை. கடைதனியே திறந்தபடி கிடந்தது. ஏதோ சைக்கிள் வேலை தெரிந்ததீனால் திருத்தீக்கொண்டு கனகாவையும், மச்சாகனையும் நோக்கி விரைகின்றான்.

அவனது வீதி அவ்வளவுதானோ என்னவோ தெரியவில்லை. முருகேசனின் தலை தார் நோட்டில் கிடக்க முண்டம் மாத்தீரம் சைக்கிளில் இருந்தவாறு சீலதூரம் கனகாவை தேடிச்சென்று வேலியுடன் சாய்ந்து கொண்டது. ஏதோ கனகா வரமாட்டாளா? என ஏங்கீயதைப்போல அவனது குருதியும் சீலதூரம் தேடிச்சென்று சாய்ந்து விட்டது. என்னசெய்வது மேலாலே கூவிக்கொண்டு வந்த ஷல் அவனைப் பதம்பார்த்துவிட்டது.

நீண்ட நேரமாகியும் கணவனைக் காணாது கனகா துழுதுழுத்தாள். “சரி வா அக்கா பையப்பை நடந்து போவும்” எனக் கூறியவாறு அக்காவின் கையைப் பீடித்தவாறு கனகசாமி செல்கிறான். சீறிது தூரம் சென்றதும் வேலியருகில் கணவன் தலையில்லாமல் இருப்பதைக்கண்டு கையை நீட்டியவாறே மயங்கி வீழுந்தாள். போகப்போக ஷல்கள் கடும் மழையாகப் பொழுந்தன. அப்போது கூவிக்கொண்டுவந்த ஷல்லொன்று கனகாவின் கணவனின் முண்டத்தையும் சுக்குநூறாக்கியது. வரலாற்று முக்கீயத்துவம் வாய்ந்த இடமாக இருந்ததீனால் இடைவீடாது ஷல்களை பொழுந்தனர்.

வேறு வழிதெரியாமல் அக்காவை தோளில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு இரவோடு இரவாகவும், பகலோடு பகலாகவும் நடந்தும் வீதியால் வந்த வாகனங்களில் ஏறியும் மருவைச் சென்றதைந்தனர்.

அதுவரை கனகாவீர்கு என்ன நடந்ததென்றே தெரியவீல்லை. மெதுவாக மயக்கம் தெளிந்து கண்களை சீமிட்டிச்சீமிட்டி தீரந்து பார்த்தபோது அவளின் கண்களில் மருமாதா கண்ணை மூடியவாறு இருந்த காட்சீயும், பக்கத்தில் கண்ணீர் நிரம்பி பொங்கி வழியும் தம்பீயுமே கண்களிற்கு தெரிந்தன.

நடந்த விடயத்தை நினைத்து நினைத்து விம்மி விம்மி அழுதாள். கனகசாமி கண்களைத் துடைத்தவாறு ஆறுதல் கூறினான். “அக்கா, பேசீய கலியானத்தை நா வேண்டாமென்று சொல்லிப்போட்டனான்” “ஏப் உனக்கென்ன விசரா” தீட்டினாள் கனகா. அவன் ஏரும மாட்டில் பெய்த மழையைப்போல எதையும் பொருட்படுத்தாமல் இருந்தான்.

இடம்பெயர்ந்து சென்ற மக்களுக்கு மரு ஆலயத்தைச் சுற்றி நலன்பூர் நிலையம் என்ற பெயரில் நலன்கெட்ட நிலையங்களை அமைத்துக் கொடுத்தனர். இதில் இவர்களுக்கும் ஒரு குழிசை கிடைத்தது. இதில் பிறந்தவன்தான் முத்து.

காட்டுக்குச் சென்ற கனகசாமி ஒரு உரும்புடன் குழிசையை நோக்கி விரைந்து அதை வெட்டி கறிக்கு

வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தான். அக்கா அவன் முன்னே இருந்தவாறு தமிழி தனக்காகவே அவனது வாழ்வை நீயாகம் செய்ததைப் பெருமையோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். “பக்கத்துவீட்டு அம்மா கடைக்குப்போய் இன்னும் வரவில்லை” என்று கூறியவாறு மன்கவரில் முதுகை சாய்த்துக்கொண்டாள்.

“அம்மா... அம்மா” என அழைத்தவாறு களைத்த முகத்துடன் இன்றைக்காவது பழஞ்சோறு இல்லாமல் கடுசோறு (புதீதாக சமைத்தசோறு) இருக்குமா? என்று நினைத்துக் கொண்டு புத்தகப்பையை வீறாந்தையில் வைத்துவீட்டு உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு அடிப்படியை நோக்கி ஓடுகின்றான். இருந்தும் அவனுக்குத் தெரியும் நான்கு நாளைக்கு ஒருக்காத்தான் புதீயசோறு இருக்குமென்று ஏதோ மனத்தீருப்திக்காக நினைத்துக்கொண்டான். “அம்மா ரொம்ப பசீக்கீதம்மா இன்டைக்கு நீ ஊட்டவிடேன்” என்றவாறு அம்மாவின் மடிப்பில் இருக்க முற்பட்டபோது மாமா அதற்கீடையில் “இந்த அடிப்பை ஊதிப்புட்டு நா இன்னும் வீடிய சாப்பிடேல்ல. அந்த சட்டியில் பழஞ்சோறு கிடக்குது எடுத்துச் சாப்பீடு” என்றார். முத்து “பழஞ்சோறு... பழஞ்சோறு...” என வாய்க்குள் முனுமுனுத்தவாறு அடிப்படிக்குள் போனான்.

॥ முற்றும் ॥

“...இராசலட்சுமி ஒருகனம் கண்களை அங்குவிந்கும் திருப்பித் திருப்பி பார்க்கிறாள். குழாய்க் கிணற்றில் தண்ணீர் எடுப்பதற்காக ஆண், பெண், சிறியவர், பெரியவர் என்ற வித்தியாசமில்லாமல் வரிசை வரிசையாக நிற்கின்றனர். இது தண்ணீர் எடுப்பதற்கு ஓரளவு பொருந்தும் இதே நிலைதான் மலசலகூடத்திலும்...”

செழிப்பைத் தேவும் பறவைகள்

“ஜேயோ என்றை மகன வீருங்கடா உங்களுக்கு மனசாட்சீயே இல்லையாடா? உங்களை நம்பி வந்ததுக்கு இதுவும் வேணும் இன்னும் வேணும் எங்களுக்கு அடே.... வீருங்கடா.... வீருங்கடா.....”

தலைவரீ கோலத்துடன் சனத்தீரள் மத்தீயீல் கத்த முடியாமல் கத்தீனாள் இராசலட்சுமி.

மூல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் உள்ள மாங்குளம் என்னும் கிராமம் பிகவும் அமைதியான இடம். வரிசை வரிசையாக பனைமரங்களைக் கொண்டது. அங்கு வாழுகின்ற மக்கள் வழிபாடு செய்வதற்கு ஊரின் மத்தீயீல் மாவடி வீராயகர் ஆலயம் கோயிலுக்கு முன்னும் பின்னும் வயல்வெளி. வயல்வெளியோ பச்சைக் கம்பளத்தை விரித்துப் போட்டதீனைப் போல மேடு பள்ளம் இல்லாமல் மட்டமாக காட்சீயளித்தது. நெற்கதீர்களில் சீட்டுக்குருவீ கூடு கட்டி முட்டையிட்டு அடை காக்கும். திருவீழா தொடங்கிவிட்டால் வயல் வெளிகளில் சீறுவர்கள் வருவதும்

போவதுமாக இருப்பார்கள் இதைக் கண்ட சீட்டுக்குரு விகள் கூட்டம் கூட்டமாக கீச் கீச்..... என்று பறந்து செல்லும் காட்சி என்ன காட்சி.... இவ்வாறு இந்த கிராமத்தின் இயற்கைக் காட்சிகளை கூட்டிக்கொண்டே போகலாம். இந்த ஊரில் வாழ்ந்தவர்கள் செல்லத்துரை இராசஸ்தாங்கிளி அவர்களின் பீள்ளைகள் ராம், அலைக்ள், நிரோஜா ஆகியோரைக் கொண்ட இந்த குடும்பம்.

“இராசஸ்தாங்கிளி சாப்பாடு கட்டிட்டியா?”

“ஆமாங்க அப்பா....”

“சரி புள்ள நிரோஜாக் குட்டி அந்த சாப்பாட ஏஞ்சிடுக்கிட்டு வா இன்டைக்கு மொதலாளி வேளைக்கு வர சொன்னார்”.

செல்லத்துரை ஏதோ தனது குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக துச்சன் வேலை செய்து வந்தான். தினமும் அதிகாலை சாப்பாடு கட்டிக்கொண்டுபோய் மாலையே வீடு தீரும்புவான்.

செல்லத்துரையின் குறிக்கோள் தனது உடம்பில் உயிர் இருக்கும் வரை தனது மனைவியையும் பீள்ளைகளையும் வேலைக்கு அனுப்பக்கூடாது என்பது. அது எவ்வளவு காலம் சாத்தியமாகும்.

1989 ஆம் ஆண்டுப் பகுதியில் இலங்கையில் இரானுவத்தின் கெட்டுப்பிடிகள் அதிகமாகவே இருந்தது. அன்றும் வழகமைப்போலவே

“இராசலட்சுமி சாப்பாடு கட்டிடத்தோ?

“ஆமாங்க அப்பா”

“சரி எடுத்துக்கீட்டிடு வா”.

“இன்டைக்கு மொதலாளி வூட்டுக் கதவுக்கு பூவேல செய்யனும். அதோட தீபாவளியும் வருகுது இன்னும் பத்து நாள் இருக்கு கடை ஓட்டிசுட்டானில் இருக்குது கடைக்கு ஏதோ ஜன்னல் போட வேணுமென சொன்னாரு. நா எப்படியும் தீபாவளிக்கு ரெண்டு நாளுக்கு முன்னாடியே வந்துருவன். நா வர பிந்தினா....? பக்கத்து வூட்டு மணியண்ணை வருவாரு அவருக்கீட்ட காச கொடுத்துவிடுகிறன். நீ கடைக்குப் போய் புள்ளைகளுக்கும் உனக்கும் உடுப்பு எடு. ஓட்டிசுட்டானுக்கு போன நா கடையில் சாப்புகிற...” என கூறிவிட்டு அவசரம் அவசரமாக ஒழனான் செல்லத்துரை.

சீனிமாவில் வரும் கதாபாத்திரங்களைப்போல தீட்டிரென்று உழைத்து முன்னுக்குவர முடியுமா? யதார்த்த வாழ்வில் பாட்பாடியாகத்தான் உழைக்க வேண்டும். இதை நன்கு அறிந்தவன் போல செல்லத்துரை.

செல்லத்துரை கூறிச் சென்றதைப் போல தீபாவளியும் நெருங்கிக் கொண்டே வந்தது.

“தங்கச்சீ இராசலட்சுமி..... இராசலட்சுமி.....”

“இந்தா புள்ள செல்லத்துரைத் தம்பி காச குடுத்துவிட்டாரு”

“அவ் வரேலையா?”

“நாளென்கு நாளேண்டையளவுல வறாராம்....”

இதைக் கேட்டதும் இராசலட்சுமி ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கிவிட்டாள்.

அடுத்தநாள் அதிகாலை தனது மூன்று பீள்ளைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு புடைவைக்கடைக்குச் சென்று தனது மூன்று பீள்ளைகளுக்கும் உடையை எடுத்துக்கொண்டு தனக்கும் ஒரு சாரியை எடுத்ததுடன் தனது கணவனுக்கும் ஒரு சாரத்தையும் சேட்டையும் வாங்கிக் கொண்டாள்.

தீபாவளிக்கு ஒரு நாளே இருந்தது. அந்த ஊரே வீழாக்கோலமாகக் காட்சீயளித்தது. பல இடங்களில் இருந்து புதிய புதிய ஆட்கள் அங்கு வந்து குவிந்தன. இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது இராசலட்சுமிக்கு தன்னையறியாத ஒரு கொண்டாட்டம். அவள் வீட்டை மெழுகி பாத்திரங்கள் தளபாடங்கள் பாய்கள் எல்லாவற்றையும் கழுவி, தனது தந்தையாரின் படத்துக்கு பூவைத்தாள்.

இவளின் தகப்பனார் ஒரு காவலாளியாக சங்கத்தீல் கடமை புரிந்தவர். இரவுப்பொழுது இனந்தெரியாத நபர்களால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். பீன்னர் இவர் கடமையில் இருக்கும்போது சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதனால் ஸ்ரீலங்கா அரசாங்கத்தினால் நாற்பதாயிற்ம் ரூபாய் பணம் கொடுக்கப்பட்டது. இந்த பணம் இவளின் தகப்பனுக்கு

ஈடாகுமா? இவன் தீனம் தீனம் படும் துயரம் அரசாங்கத்துக்குத் தெரியுமா?

தீபாவளிக்குச் சுட்ட பலகாரங்களை பக்கத்து வீட்டிருக்காரர்களுக்குக் கொடுப்பதற்காக பைகளில் போட்டு அடைத்துவீட்டிரு, வீட்டை அலங்காரம் செய்ததுடன் தாங்கள் செல்லமாக வளர்த்த ஆடுகளையும் அலங்காரம் செய்துவீட்டிரு இராசலட்சமியும் பிள்ளைகளும் நாளை மலரப்போகும் தீபாவளியை எதிர்பார்த்த வண்ணம் படிக்கக்குச் செல்கின்றனர். நித்திரை எப்படி வரும் நாளை தீபாவளியல்லவா?

செல்லத்துரை அவசரம் அவசரமாக வேலைகளை முடித்துவீட்டிரு கடைத்தெருவுக்கு சென்று தீன்பண்டங்களை வேண்டிக் கொண்டிரு “மொதலாளி நா போய்டிருவாறன்....” சரி பாத்துப் போ ரோட்டு ரோட்டா ஒரே ஆயிக்காரர் நிக்கிறாங்கள்.”

எங்கேயோ ஒரு ஆயியைச் சுட்டதற்கு இராணுவம் சுற்றிவளைப்பு செய்தது. காட்டிருக்குள் ஏதோ சருகுச் சப்தம் கேட்டதும் சரமாரியாக சுட ஆரம்பீத்தார்கள். சைக்கிளில் வந்த செல்லத்துரையை துப்பாக்கிக் குண்டுகள் பதம் பார்க்கின்றன. பல எதிர்காலக் கனவுகளுடன் “அம்மா... அம்மா...” என்று கத்தியதுதான் தெரியும் அவன் உயிர் இந்த உலகத்தை வீட்டிருப் பிரிந்துவீட்டது. செல்லத்துரை சீனிமாவில் வரும் கதாநாயகனா? துப்பாக்கிக் குண்டை ஏந்துவதற்கு.

அதிகாலைப் பொழுது விழகின்றது. ஊரங்கும் பாட்டுச்சப்பதமும் பட்டாசச் சப்பதமும் கேட்கின்றது. பீள்ளைகள் புதுச்சட்டடைகளை அணிந்து கொண்டு கோயிலுக்குப் போக ஆயத்தமாகின்றார்கள். இராசலட்சுமி குளித்துப் புதுச்சேலையை அணிந்து கொண்டு “புள்ளங்களே நீல்லுங்கடா இப்ப அப்பா வந்திருவாரு.” அவரையும் சுட்டிக்கீட்டுப் போவலாம்.

செல்லத்துரை இறந்த வீடியும் மொதலாளிக்கு தெரியவந்ததும் அவர் அங்கு சென்று பீணத்தை எடுத்துக்கொண்டு வருகின்றார்.

மொதலாளியின் கார் வாசலில் வருகிறது “ஓய்புள்ளங்களா அப்பா வந்திட்டாரு போல் வெளிப்படலையில் சத்தம் கேக்குது போய் பாருங்கடா.”

பீன்னே ஒரு வானில் செல்லத்துரை எதுவும் அறியாதவன் போல அமைதியாக தூங்கிக்கொண்டு வருவதீனைப் போல வருகின்றான்.

“ஓ, ஓ...மொதலாளியும் அப்பாவும் அவரோடு வேல பாக்குறவங்களும் தீபாவளிக்கு வூட்டுக்கு வந்திருக்காங்க பாயவீரித்துப் போருங்கடா” என்று தனது பீள்ளைகளிடம் கூறிவீட்டுப் படலை அடிக்கு ஒடிவருகின்றாள்.

சவப்பெட்டி இறக்கப்படுகின்றது இதைக்கண்ட இராசலட்சுமி “விளாறு” போன்று நீலத்தில் வீழுகின்றாள்.

பீள்ளைகள் “அப்பா அப்பா.....” என்று கத்தி கத்தி மயங்கும் நிலைக்குச் சென்றுவிட்டனர். “ஐயோ! உங்கள இந்த நிலையில் பார்க்கவா புது சாரமும் சேட்டும் வாங்கினம்“ என்று உருண்டு உருண்டு பலவாறு புலம்பீனாள் இராசலட்சமி.

தீபாவளியை   எதிர்பார்த்த   இவர்களுக்கு
வாழ்க்கையில்   இதுவோ?   தீபாவளி   வீருந்தாளிகளை
எதிர்பார்த்து   ஓடிய   இவர்களுக்கு.   இவர்களோ?
வீருந்தாளிகள் அணிந்த புதிய ஆடைகள் களி மண்ணில்
உருண்டு உருண்டு   இரத்த கலராக   காட்சீயளித்தது
முதலாளியும்   அவருடன்   வந்தவர்களும்   ஆறுதல்
சூரியனார்கள்.   இவர்களுக்கு   இனி யார்?   ஆறுதல் சூரியும்
என்ன பயன் போன உயிர் திரும்பி வருமா?   இராசலட்சமியீன்
தகப்பனின்   படம்   தனியாக   இருந்த   வீட்டில்
செல்லத்துரையீன்   படமும்   மாட்டுப்பட்டுவிட்டது.

செல்லத்துரை இறந்த பீன்னர் கலீவேலை செய்து
மூன்று பீள்ளைகளையும் வளர்த்து வீட்டாள் இராசலட்சமி.
ராம் A/L பாடித்து வீட்டில் வீவசாயம் செய்வதுடன் நிரந்தர
தொழிலையும் தேழனான். அலைக்கல் ஆண்டு ஒன்பது
பாடித்துக் கொண்டிருந்தான். நிரோஜா O/L பாடித்தாள்
இப்போது   எல்லாம்   இராசலட்சமி   வேலைக்குப்
போவதில்லை. ராமின் வீவசாய செய்கையிலேயே வீட்டின்
செலவு ஓடியது.

ஜெயசீக்குறு இராணுவ நடவடிக்கை
தொடங்கியதும் மாங்குளத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் எல்லோரும்
இடம் பெயர்ந்து பலதீக்குகளில் சென்றனர்.

இராசலட்சுமி தனது மூன்று பீள்ளளக்ளனையும்
சூட்டிக்கொண்டு எங்கு போவது என்று தெரியாமல்
நின்றவேளை ஷல் ஒன்று கூவிக்கொண்டு வந்து
அவர்களின் ஆட்டுப்பட்டியில் வீழ்ந்து வெடித்ததுதான்
தெரியும் “மே...மே....”என்று சப்தம் வாயற்றுக்குள் இருந்த
ஆட்டுக்குட்டி பாதி மாதத்திலேயே செத்து வெளியில்
வந்தது தாய் ஆட்டின் உடல் இரண்டாகப் பிரிந்தது.

அந்த நேரத்தில்

பக்கத்து வீட்டு இராசாத்தீயக்கா

“ஆட்டேய் இராசலட்சுமி நாங்க மருவாலை வவுனியா
போகப்போறம் நீயும் வாரியா?“

வேறு வழி தெரியாமல் தனது மூன்று பீள்ளளக்ளனையும்
சூட்டிக் கொண்டு எந்தவீதமான வீட்டுப் பொருட்களும்
எடுக்காமல் பயணமாகிவிட்டாள். எப்படியோ தனது
தகப்பனினதும் கணவனினதும் படத்தை எடுத்துக்
கொண்டாள்.

இரவு இரவாக நடந்து சென்று இவர்கள் அதிகாலை
ஒரு இராணுவ முகாமினைச் சென்றடைந்தனர்.
இவர்களுடன் இருபது குழும்பம் சென்றது. அங்கு

அனைவரையும் சோதனை செய்த பீன்னரே வவுனியாவுக்கு அனுப்பி கவுத்தனர். பெரிய வொறியில் ஏற்றி அனைவரையும் வவுனியா பூந்தோட்டம் அகதிமுகாமில் இறக்கிவிட்டனர்.

அங்கு சென்றதும் தீருமணமாகாத ஆண்கள், பெண்கள், தீருமணமான ஆண்கள் பெண்கள் என தரம் பிரித்து பொலிஸ் அட்டையில் பதிந்தனர். “யாரும் வெளியால் போவதுன நமக்கீட்ட பாச எடுத்துப்பட்டு போவேணும்” என்று கூறினான் ஒரு பொலிஸ் அதிகாரி.

அதுவரை இவர்களுக்கு பாஸ் என்றால் என்னவென்று தெரியாது. பீன்னர் வந்த இருபது கட்டும்பத்தையும் ஒரு மண்டபத்தைக் காட்டி அதில் இருக்கச் சொன்னாங்கள்.

மண்டபமோ சாட்டுக்காக நிலத்துக்கு மட்டும் ‘சீமண்ட்’ பூசீபிருந்தது. ஆனால் ஏனையவை எல்லாம் துப்பரவு இல்லாத மாட்டுப்பட்டி போல இருந்தது. ஒரு கணம் கண்களை அங்குமிங்கும் தீருப்பித் தீருப்பிப் பார்க்கின்றாள். குழாய் கிணற்றில் தண்ணீர் எடுப்பதற்கு ஆண், பெண், சீறியவர், பெரியவர் என்ற வித்தியாசமில்லாமல் வரிசை வரிசையாக நிற்கின்றனர். இது தண்ணீர் எடுப்பதற்கு ஓரளவு பொருந்தும். இதே நிலைதான் மலசலகூடத்திலும். இது எவ்வளவு சாத்தியமாகும்.

இன்னுமொருபக்கம் செத்தவீடு, வேறு ஒரு பக்கம் கலியாணவீடு, இன்னுமொரு பக்கம் பிறந்தநாள் வீடு,

பிறிதொருபக்கம் சாமத்தீய வீடு, இன்னுமொரு பக்கம் ஒரு நாள் கொப்பிப்பாகக்கு சனக்கூட்டம். இன்னுமொரு பக்கம் எதிர்காலம் பற்றிய எந்த விதமான சிந்தனையும் இல்லாத இளைஞர்களின் ஆட்டமும், பாட்டமும். இன்னுமொரு பக்கம் ஏதோ வாழ்க்கையை வெறுத்ததீனைப் போல சீல ஜீவன்கள் கூட்டம் கூட்டமாக இருந்தது. புதிதாக வந்திறங்கீய எங்களைப் பார்த்து இரகசீயம் கதைக்கின்றனர். இன்னுமொரு பக்கம் குழுமப்ப் பிரச்சீனை, காதல் பிரச்சீனை, வேறொரு பக்கம் காதால் கேட்க முடியாத ஊத்த பேச்சக்கள். முறையற்ற திருமணங்கள், பாலியல் தொடர்புகள்.....“ இவற்றையெல்லாம் பார்த்ததும் பின்னைக்களைக் கூட்டிக்கொண்டு திரும்பவும் மாங்களுள்ளதுக்கே ஒடி விட்டால் என்ன என்று அவள் மனம் நீணத்தது.

எப்படியோ ஒரு வருடம் அகதிமுகாமில் வாழ்க்கை சென்று விட்டது. நிரோஜாவும் அங்கு சென்றதும் வீஜயன் என்பவனைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்துவிட்டான். போகப்போகத்தான் தெரிந்தது அவன் கசிப்பு ஆடி மன்னன் என்று எவ்வளவோ முயன்றும் நிரோஜாவினால் வீஜயனைத் திருத்த முடியவில்லை. அவளின் வாழ்க்கையும் அதோகெதிதான் நிரோஜா இப்போதெல்லாம் ஒரு கைபில் குழந்தையுடன் முகாமின் கூட்டத்துடன் தானும் அம்ந்திருப்பாள். வீஜயன் குழமட்டுமல்லாமல் வேறு பல பெண்களுடனும் தொடர்பு வைத்திருந்தான். அங்கு முகாம் காவலுக்கு இருந்த பொலில் இதையெல்லாம் கண்டும் காணாதமாதீரி இருந்தது. இது தமிழ் சமூகம் அல்லவா?

ஒருத்தினம்

“ஏய் ஓடு ஏய் ஓடு....” என்று முகாமில் இருந்த அனைத்து மக்களையும் பொலீஸார் அடித்துக் கலைத்தனர். இராசலட்சமியுடன் வந்தவர்களுக்கு என்னத்துக்கு என்று தெரியாமல் திகைத்தனர். “புள்ளங்கள் எல்லாத்தையும் எங்கையா போகச் சொல்லுறாங்க பொலீஸ் இந்தா கலைக்கீறாங்க வா போவம்” என்று தனது இரண்டு மகன்மாறையும் கூட்டிக்கொண்டு வெளியில் சென்றாள் இராசலட்சமி.

வவுனியா பூந்தோட்ட முகாமில் ஆறுமாதத்திற்கு ஒருக்காவோ, ஒரு வருடத்துக்கு ஒருக்காவோ இராணுவ சற்றிவளைப்பு நடக்கும் என்று இவர்களுக்கு அதுவரை தெரியாது. யாரும் சொன்னதுமில்லை. இதுவே அவர்களின் முதல் அனுபவம்.

உச்சிவெயிலில் அனைவரையும் நிற்க வைத்தனர். சீறிது நேரத்தில் ஆண்கள் வேறு பெண்கள் வேறாக பிரித்தனர். திடீரென்று ஒரு லொறியில் வந்த இராணுவமும் தலையாட்டியும் ஒவ்வொருவராக முன்னால் செல்லும்படி கூறினர்.

அனைவரும் சென்றுவிட்டார்கள். ராமைப்பார்த்து தலையாட்டி தலையாட்டியதும் எதுவும் அறியாத அப்பாவி ராம் கைது செய்யப்பட்டான். அடியும் உதையும் மாறிமாறி வீழுகின்றது. இதைக்கண்ட இராசலட்சமி ஒழவருக்கீறாள். ராம் லொறியில் ஏற்றப்பட்டு கண்கட்டிக்கொண்டு

செல்லப்பட்டான். அவனுக்கு என்ன நடந்தது என்று இன்றுவரை தெரியவில்லை. அப்போது எங்கே போனது வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள்?

சற்றி இருந்த சனக்கூட்டம் மெதுவாகக் கலைகின்றது. இவ்ளோ மயக்க மருந்து ஏற்றியவளைப் போல வார்த்தைகளைத் தழுமாறிக் கதைக்கின்றாள்.

அலைக்ஸ் மெதுவாக இராசலட்சுமியின் அருகில் வருகிறான். நிரோஜா இதையெல்லாம் கண்டு மயங்கி மயங்கி சுய அறிவில்லாமல் கிடந்தாள்.

“அம்மா, ஏதோ ஒரு கால் சொத்தீயாக பொறந்ததால் என்ன வீட்டு வைச்சாங்க. இல்லாட்டி அம்மா அண்ணாவுக்கு நடந்த கதைதான் எனக்கும்” என்றான் அலைக்ஸ்.

இப்போது சமாதான ஒப்பந்தம் வந்து அவரவர் தங்கட வீடுகளுக்கு தீரும்புகின்றனர். வீஜயனும் இரண்டு பீள்ளைகளை நிரோஜாவிடம் கொடுத்துவீட்டு இறந்துவிட்டான். தனிக் குழுத்தனம் சென்ற அவனும் தாயுடன் சேர்ந்துவிட்டாள்.

இராசலட்சுமியும் மீண்டும் தனது ஊருக்கு வருகின்றாள். ஏதோ தான் பழகிய வானொலி தீருத்தும் வேலையை கவத்தே அலைக்ஸ் தனது அம்மாவையும், அக்காவையும் அக்காவீன் இரண்டு பீள்ளைகளையும்

பார்க்கின்றான். இப்படி எத்தனை குடும்பங்கள் இருக்கும் இந்தநாட்டில்?

இவர்கள் வாழுந்த ஊர் முதல்மாதீர் இயற்கையான காட்சிகளுடன் இருக்கவில்லை. பட்ட மரங்களும் எரிந்து இடிந்த வீருகளும், பற்றைக்காடுகளும், பாழடைந்த விருகளில் மனித எலும்புக்கூடுகளும், மெலிந்த தோற்றுத்துடன் ஒருகால், இரண்டுகால் இழுந்த ஆடுகளும் மாடுகளும், வயல்வெளிகளில் மிதிவெடிகளும், இடிந்து வீழுந்த கோயிலும், இடிந்த கடைகளும், சூரையில்லாத பாடசாலையும், பச்சைக்கம்பளத்தைப் போல செழித்து இருந்த வயல்வெளி வெறும் புமுதித்தரையாக இருந்ததுடன் அந்த ஊரே பாழடைந்த சுடுகாடாக காட்சியளித்தது.

இதையெல்லாம் பார்த்த இராசலட்சுமி தீகைத்து நின்றாள். அவ்வேளை சீல பறவைகள் கீ.... கீ... என்று கத்திக்கொண்டு அவர்கள் தற்காலிகமாக அமைந்த குடிசை வீட்டின் மேலாகப் பறந்து சென்றன. “ஆகா...! ஆகா...! எம்மைப்போல செழிப்பைத்தேடி அழைக்கின்றனவோ இந்தப்பறவைகள்” என்று தனது மனச்குள் நினைத்துக்கொண்டு “இந்த ஊர் செழிப்பது எப்போ...? எங்கட வாழுக்கை செழிப்பது எப்போ....? என்று அவள் அரைக்கோபத்துடன் காட்சியளிக்கும் மாவடி வீநாயகரிடம் வேண்டுகின்றாள்.

— முற்றும் —

“...நா யார் தெரியுமா? மெடிசின் ஸ்டூடன்ட் உனக்கு என்ன வலவு பண்ண என்ன தகுதி இருக்குத்தா. ஜம்பது சதத்துக்கு வழியில்லாத கலிகள் குடும்பத்தைச் .....

அந்தஸ்து

“அடேய் ரவி உனக்கென்ன பைத்தியமா பிழச்சீருக்கு உன்றை அப்பாவும் அம்மாவும் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பிச்சாங்க நீ A/L பாடச்சீருக்க. ஏதாவது வேலையில் சேரலாந்தானே சீதனத்தோட அப்பா அம்மா பேசீர கலியாணத்தைக் கட்டலாந்தானே. ஏன் இப்படிக் குடிச்சீகுழச்சி உன்றை உடம்பையும் வீட்டையும் கெருத்தீக்கீற்” என்று நீண்ட நாட்களுக்கு பீன்னர் பல்கலைக்கழகப் பாடப்பை முடித்துவிட்டு வந்த அவனது நண்பன் ரஜீஸ் வார்த்தைகளை அடுக்கிக்கொண்டே போனான்.

அரைகுறையான மது போதையில் இருந்து தனது சோக வரலாறை உளற்ற தொடங்கினான்.

“ரஜீஸ் நா திருநெல்வேலியில் ரூமில இருந்து பாடச்சு காலத்தில பீன்னேரம் ஜந்து மனீக்கு என்ற நண்பர்களுடன் சந்தையில நீற்க்கேக்கதான் அவனைக் கண்டனான். அவனுட ஊர் பேர் குலம் பணக்கார பெண்ணா? ஏழைப்பெண்ணா? பாடத்தவளா? பாடக்காதவளா? என்று

எதுவும் தெரியாம அவள காதுலிக்கத் தொடங்கின்டா? பல தடவை அவனுக்கு பீன்னால போய் பேச்சுக்கூட வாங்கின்டா. கொஞ்ச காலம் போகத்தாண்டா அவனுட பேரும் இடமும் தெரிய வந்தீச்சீடா. இருந்தும் அவள் என்ன செய்கிறாள் என்று எனக்குத் தெரியாதுடா. பிறகு ஊர் பேரரச்சொல்லி கூப்பிட்டன்டா அவள் எதையுமே கணக்கெடுக்காம போனாடா. அவனுக்கு பீன்னால நாயா அலைஞ்சன்டா. அவ என்ன செருப்பாக்கூட மதிக்கேலுடா..

வெறி முறிந்து நிதானத்துக்கு வந்த ரவி கதை சொல்வதை இடையீல் நிறுத்தினான். ரஜீஸ் இவனிடமிருந்து உண்மையை எடுப்பதற்காக மெதுவாக வீட்டிலிருந்து சாராயக்கடைக்கு கூட்டுக்கொண்டு போனான். குடிப்பழக்கமில்லாத இவன் ரவியின் உண்மைக் கதையை அறிவதற்காகப் போனான். சாராயத்தை வாங்கி ஆற்றினான்.

“சரி பேந்து என்னவாச்சி”

“ஒரு நாள் ரோட்டில மறிச்சன்டா அவள் என்னைப்பற்றி எல்லாம் தெரிஞ்சவள் போல ‘ரவுட ராஸ்கோல் நா யார் தெரியுமா? மெழசீன் ஸ்டிடன்ட் உனக்கு என்ன லவ் பண்ண என்ன தகுதி இருக்குதடா? ஜம்பது சதத்தீர்கு வழியீல்லாத கூலீகள் குழுப்பத்தைச் சேர்ந்தவனே எனக்கிட்ட இருக்கிற பணமும் படிப்பும் உனக்கிட்ட இருக்காடா என்று தீட்டிப்போட்டாள். நண்பா

இவள் நான் எதுவும் தெரியாம காதலிச்சன்டா இவ இப்படிச் சொல்லிப்போட்டா நீ சொல்லு எங்கட குரும்பம் கூலிக்குரும்பமா? சொல்லுடா.... சொல்லுடா....” என்று கத்தினான்.

ரஜீஸ் மெதுவாக குளத்தங்கரைக்கு கூட்டிச்சென்று முழுகவாத்து நீண்ட புத்திமதி கூறி அவனை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

மெழசீன் பால்பை முடித்த தேவீக்கும், வெளிநாட்டில் மெழசீன் படித்த டொக்டருக்கும் தீருமணம் இனிதே நிறைவேறியது. சீல காலங்கள் போகத்தான் தெரிய வந்தன. அவனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகளோடு வெளிநாட்டிலு ஒரு மனிசீ இருக்குதென்று.

இனி என்ன பயன்? கற்பு போன பீறகு அவன்தானே புருங்கள். இந்த உலகில் இவ்வளப்போல எத்தனை பேர் இருப்பார்கள் இது யாருக்குத் தெரியும்?

ஒரு சமயம் தேவீ கவலையுடன் கையில தீனகருன் பத்திரிகையுடன் சாப்மனைக் கதிரையில் சாப்ந்து கொண்டு சாராத்தினுடாக வீதியைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். மெல்ல மெல்ல வந்த காற்று பத்திரிகையின் ஓவ்வாரு பக்கத்தையும் தட்டித்தட்டிச் சென்றது. மூன்றாவது பக்கம் வந்தவுடன் தீட்டிருன்று கீழே பார்த்தாள் கண்ணீர் ஆராகப் பெருகியது. “இலங்கையில் சீறந்த தொழில் அதிபராக ரவி

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளார். இவருக்கான பாராட்டுவீழு கொழும்பில் இன்று நடைபெறும்” என்று ரவியின் புகைப்படத்துடன் பெரிய எழுத்தில் கிடந்தது.

தலையில் அடித்து அடித்து அழகின்றாள். இனி அழுது என்ன பயன்? அடித்து என்ன பயன்? வாழ்க்கையில் அந்தல்ஸ்து பார்த்தாள் இதுதான் நிலை.

ரஜீஸ் சூரிய புத்திமதியில் இவன் இந்த சமுதாயத்தில் உயர்ந்த மனிதனாகி உள்ளான். இதையெல்லாம் காண்பதற்கு ரஜீஸ் உயிருடன் இல்லை. வீதி விபத்தில் இறந்து இருப்பு வருடங்களாகவீட்டன. தனது வாழ்வின் வெற்றிக்கு காரணமாக இருந்ததினால் ரவி தனது தொழில் நிறுவனத்துக்கு “ரஜீஸ் நிறுவனம்” என்று பெயர் குட்டினான்.

தேவீயின் வாழ்க்கை கருமுராடான பாதையில் தள்ளாடி தள்ளாடி போகின்றது. இரண்டு குழந்தைகளுடன் விதவையாகப் போனாள். இவளைன் வெளிநாட்டுக் கணவன் வேறுயாருமில்லை. ரவியின் நண்பன் ரஜீஸ்தான்.

— முற்றும் —

“.....அம்மா அந்த
இடத்தில்வானம்பாடி குஞ்சுகள்
இருக்கு” இரண்டு நாள்
பொறுத்து வெட்டினா? அது பறந்து
போகும், என்று சொன்ன என்ற
மகனா இப்படிச் செய்தான்.....”

தொலைந்து போன உறவுகள்

“அப்பம்மா..... அப்பம்மா நெஞ்சு நோவது”
என்று பவானி வாயிலும் மூக்கிலும் இரத்தம் வெளிவர வர,
இரு இழந்த வானம்பாடி போல துழதுடித்து அழுதாள்.

பவானிக்கு கீழ் பீறந்த பிள்ளைகள் இரண்டு.
பவானிக்கு இன்னும் ஜந்து வயதே பூர்த்தியாகவில்லை.
மற்ற இரண்டு குழந்தைகளும் தாய்ப்பாலையே மறக்காத
பருவம்.

மஞ்சவும், பாலாவும், மீனாம்பீகையும் கனகராயன்
குளத்தில் மகிழ்ச்சியாகவே வாழ்ந்தார்கள். என்ன செய்வது?
அமைதியாக சென்ற இவர்களின் வாழ்க்கையில்
ஜெயசீக்கரு என்ற அருக்கன் புகுந்தான். இதனால், இடம்
பெய்ந்து எங்கு போவது என்று தெரியாமல், அரசாங்கத்தீன்
துண்டுப்பிரசரத்தை நம்பி, வவுனியா பூந்தோட்ட அகதி
முகாமை வர்த்தடைந்தார்கள்.

அகதிமுகாம் என்றதும், அனைவரது
ஞாபகத்துக்கும் வரும் பொருட்கள் கீழிந்த பாய்கள், கீழிந்த

உடைகள், ஓட்டை வாளிகள், துப்பாவு இல்லாத குழல், ஒரு பெரிய மண்டபத்தை சீறு சீறு பகுதிகளாக பிரித்து ஒரு மண்டபத்தில் ஜம்பது, அறுபது குடும்பங்கள் இவ்வாறான ஒரு இடத்தில்தான் பவானியும் டயானாவும் தயானியும் பிறந்தார்கள். எல்லோரும் பிறக்கும் போது வீடு, வைத்தியசாலை என்று பிறப்பார்கள். ஆனால், இவர்கள் பிறந்தது இந்த பூந்தோட்ட அகதிமுகாம். தீனமும் பானும் பருப்புக் கறியுமே சாப்பிட்டு வளர்ந்தார்கள். ஏதோ எல்லோரும் உலகத்தில் வாழுகின்றார்கள். தாங்களும் வாழுந்தால் போதும் என்று வாழுந்தார்கள்.

ஒரு சமயம்

பாலா பக்கத்து வீட்டில் உள்ள ஒரு பெண்ணுடன் தகாத உறவில் ஈருப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். (வீடு என்றதும் நீங்கள் தனிக்குடிசை என்றோ கல்வீடு என்றோ நீணக்கக்கூடாது. அந்த மண்டபத்தின் சீறுபகுதியையே வீடாகக் கருதினார்கள் அங்கு வாழுந்த மக்கள்)

எதேச்சையாக கறிவைக்க புளிவாங்க சென்ற மஞ்ச தனது கணவனைக் கண்டுவீட்டாள்.

அன்று வீடு திரும்பிய மஞ்ச கறியை சமைக்காமல், பேய் அகறந்தவனைப்போல சுற்றி சுவருக்குப் பதிலாக அடைக்கப்பட்ட தறப்பாலில் சாய்ந்த வண்ணம் இருந்தாள்.

“என்னாடு இன்னும் கறிவைக்கல்லியாடு.....”

“இல்ல இன்டைக்கு பாண்காரன் வரல்ல. ஏன் நீங்க கறிவையுங்களேன் என்றாள் மஞ்சு”.

“என்னாடி ஒரு நாளும் இல்லாம இன்டைக்கு எதித்து கதைக்கிற உனக்கு முகாமில யாரும் புது புருஷன் கிட்சிச்சிட்டானா....?”

தீனமும் அடி உகத வீழும். இப்படி ஒரு நாளும் கேட்டதீல்லை பாலா. எட்டு வருடங்கள் எந்த கெட்ட பெயரும் ஏருக்காம வாழ்ந்த மஞ்சக்கு கணவனின் இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும்

“ஓ....ஓ...நீங்கதானே கௌரிக்கீட்ட போன மாதிரி என்னையும் யோசிச்சிட்டிங்களா?”

பலீர் பலீர் என்ற சப்தத்துடன் பாலாவின் கைகள் மஞ்சவின் கன்னத்தைப் பதம் பார்த்தது. ஐந்தடி நீளமும் அகலமும் கொண்ட அந்த சீறிய இடத்தில் உருண்டு உருண்டு அமுதாள். வழுமையாக அடிவீழுந்தாலும் அன்று சற்று கூடுதலாகவே வீழுந்தது. நித்திரையில் இருந்த மூன்று குழந்தைகளும் “அம்மா அம்மா” என அலறிக் கொண்டே எழுந்தனர். பாலா மஞ்ச மீது இருந்த கோபத்தை மூன்று பீள்களைகள் மீதும் காட்டினான்.

மூன்று குழந்தைகளும் “அம்மா அம்மா” என்றவாறு வெளியில் ஓடினார்கள். நான்கு மண்டபத்திற்கு ஒரு முற்றம் இருந்தது. இவ்வாறு நான்கு முற்றங்கள் இருந்தன.

அவர்களது மண்டபத்தின் பக்கத்து மண்டபத்து முற்றத்தில் வெற்றிலலயைப் போட்டபடி சீல பெண்களுடன் இணைந்து வீண்கதை கைதத்துக்கொண்டிருந்தாள் மீனாம்பிகை.

ஆழய வாங்கீய மூன்று குழந்தைகளும் முற்றத்தில் இருந்த அப்பம்மாவிடம் தஞ்சம் புகுந்தார்கள். பங்குளி மாதம் என்றத்தினால் முகாமில் எவரும் உள்ளே இருப்பதில்லை. அன்று நேரம் இரண்டைத் தாண்டிக்கொண்டிருந்தது.

“ஓய்.....ஓய்..... என்று சமாதானப்படுத்தி மூன்று பிள்ளைகளையும் அப்பம்மா மழயில் படிக்கவைத்துக் கொண்டாள். பின்னர், மீண்டும் ஊக்கதையை ஆரம்பித்தாள்.

ஆழமேல் அழ அழத்துவிட்டு பாலா பள்ளமான இடத்தை நோக்கி வெள்ளம் போவது போல கசீப்பு விற்கும் கூடாரத்திற்குச் சென்றான்.

வாழ்க்கையே வெறுத்த மஞ்ச கைவிளக்கக கையில் எடுத்துக்கொண்டு, வெளியில் இருந்த பவானியை “பவானி பவானி இஞ்சவா” என்று கூப்பிட்டாள். மழயில் சாய்ந்து கீடந்த பவானியை தட்டி “அம்மா பவானி எழும்பு அம்மா கூப்பிட்டு என்னன்னு கேட்டுட்டுவா” ஜந்து வயதும் பூர்த்தியாகாத அந்த குழந்தை முதல் நடந்த சம்பவத்தை மறந்து எழுந்து அம்மாவிடம் ஓடிச் சென்றது.

“பவானி இந்தா இந்த லாம்ப் பீடி அம்மா குளிக்கப்போறன் இதில் இருக்கிற மண்ணெண்ணையை என்று தலையில் ஊற்று” என்று தலைமுடியை விரித்துக்கொண்டு சொன்னாள்.

அருவருப்பாக வீளக்கை கையில் வாங்கி பவானி கவீழித்து ஊற்றினாள். இவனுக்குத் தெரியுமா மண்ணெண்ணையில் யாரும் குளிப்பார்கள் என்று?

“பவானி அந்த நெருப்புக்கட்டடையை எடுத்துத்தா? கட்டடையை கையில் கொடுத்ததும் மறுக்கொள்ளி போல ஒரு கையில் கடதாசியையும் மற்ற கையில் நெருப்புக்கட்டடையையும் இணைத்து ஊதினாள். தீடரென்று மூண்டதீ தலையிலும் முகத்திலும் பக்கென்று பீடித்துக்கொண்டது.

கறும்பு செய்தவளைப் போல பவானி வீழுந்து வீழுந்து சீரித்தாள்.

நெருப்பு குட்டை தாங்க முடியாமல் வெளிமுற்றத்துக்கு ஓடி வந்தாள் மஞ்ச. முகாமில் இருந்தவர்களே ஒன்றாகக் கூடி வேடுக்கை பார்த்தார்கள்.

“அம்மா குளிக்குது குளிக்குது” என்று பவானி வீழுந்து வீழுந்து சீரித்தாள். எரிந்த நெருப்பில் இருந்த பொறியொன்று பறந்துவந்து பவானியின் கையில் பட்டதும் “அம்மா” என்று அலறினாள்.

எங்கிருந்தோ ஈரச்சாக்குடன் ஓடிவந்த பெரியார் ஒருவர் மஞ்சவின் உடலில் எரிந்த தீயை அணைத்து விட்டார். இவளின் உள்ளத்துத் தீயை அணைப்பது யார்?

தலைமுடியெல்லாம் எரிந்து முகமும் கரிகி கண்கள் இரண்டும் பீதுங்கி வெளிபில் வர பொத்தென்று பூமித்தாயீன் மேல் வீழுந்தாள்.

இதைக் கண்ட பவானி அம்பு பட்ட மான் போல மயங்கி வீழுந்தாள்.

ஒரு முற்றத்துக்கு அடுத்து அடுத்து முற்றங்களில் இருந்து சனங்கள் தீரள் தீரளாக ஓடினார். அதைக்கண்ட மீனாம்பீகையும் கைகளில் இரண்டு குழந்தைகளுடன் ஓடினாள்.

உயிருக்கு போராடுக்கொண்டிருந்த மருமகளையும், சுய அறிவு இல்லாமல் கீட்டந்த பவானியையும் பார்த்த இரண்டு குழந்தைகளையும் இறக்கிவைத்துவிட்டு ஓடினாள். அதற்குள் அவசர அவசரமாக வந்த முகாமின் காவல் பொலீஸார் வாகனத்தில் ஏற்றி வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றார்கள்.

இரண்டு மனிதனாக வந்த பாலா என்ன நடந்தது என்று தெரியாமல் கூடாரத்தினுள் புகுந்து “அடியேப் மஞ்ச சோறு போருடி உன்ற புருஷன் வந்திருக்கான்” அரிசீயே இல்லாத வீட்டில் எவ்வாறு சோறுவரும்?

ஒழிவந்த பாலாவீன் அம்மா “அடேய் நீ ஊரா பொறிக்கி உள்ள பொம்பளைக்கிட்ட எல்லாம் போயிட்டு வந்து ஏன்டா? அவள் அடிச்ச. இப்படி செய்த உனக்கு அறிவே இல்லையாடா உன்ன என்ற மகன்னு சொல்லவே வெட்கமடா? என்ற கனகசாமி இருந்தா இப்ப எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுவார் தெரியுமா? ஏதோ நேரத்தோட கடவுள் அவர கொண்டு போயிட்டான்....” என்று வார்த்தைகளை அடுக்கிக்கொண்டே வைத்தியசாலைக்கு போக ஆயத்தமானாள்.

சீறிது நேரத்தில் முகாமை நோக்கி வீரரந்து வந்த அம்புலன்ஸ் வண்டியில் மஞ்ச கொண்டுவரப்பட்டாள். பொலீஸின் ஜிப்பில் வந்த பவானி சீரித்துக்கொண்டே “அப்பம்மா நா பொலீஸ் மாமாட வண்டியில் போனன்” என்றவாறு ஒழிவந்தாள்.

பீணமாக இறக்கப்பட்டாள் மஞ்ச. இதைக்கண்ட பவானி ஆழவீல்லை. புன்னகையுடனேயே அங்குள்ள சீன்னாஞ்சிறுசுக்களுடன் விளையாடித் தீர்ந்தாள்.

மீனாம்பீகை, காதுக்குள் கட்டெறும்பு புகுந்த யானையைப் போல துடித்து துடித்து அழுதாள். கண்ணீர் ஆழாக பெருகியது. இதையெல்லாம் கண்ட பாலா வீறைத்த மனிதன் போல நீன்றான். மீனாம்பீகை கையைத் தலையில் அடித்தாள். நீலத்தில் அடித்தாள். மகனை அடித்தாள். இதையெல்லாம் மூன்று குழந்தைகளும் வேடுக்கைபோல பார்த்தார்கள்.

இனி என்ன செய்வது? ஒரு நாள் பீணத்தை வைத்திருந்து சுற்றி கூட்டமாக இருந்து அழுதுவிட்டு அடுத்தநாள் சுருகாட்டில் அடக்கம் செய்து விட்டார்கள். இவள் எத்தனை எத்தனை கணவுகளுடன் சுருகாட்டில் மீளாது உறங்கிப் போனாள்? இப்படி எத்தனை உறவுகள் இந்த சுருகாட்டில்?

பவானியும் டயானாவும் தயானியும் அப்பம்மாவுடன் அகதிமுகாமில் கொருக்கப்படும் நிவாரணத்தை எடுத்து காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பாலா இவர்களைக் கவனிக்காமல் தீரிந்தான். நாட்டில் சமாதான உடன்பாடிக்கை வந்ததும் ஆருமாருகளைப் போல் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த மக்கள் சுதந்திரமாக எல்லோரும் எல்லா இடமும் போகமுடியும் என்ற நிலை உருவாகியது.

பாலா அம்மாவையும், குழந்தைகளையும் வனாந்தரத்தில் விட்டுவிட்டு கொழும்புக்குச் சென்று ராதிகா என்ற பெண்ணை மணந்துகொண்டான். அவள் இவனை வெளிநாட்டில் இருந்து போதைப் பொருள் கடத்தி வருவதற்கு மனிதக் கேட்யமாக உபயோகித்தாள். என்ன செய்வது இவனைப் போன்ற உதவாக்கரைகளுக்கு பணமும் பெண்ணும் தேவை?

அகதி முகாமில் வாழ்ந்த மக்கள் மெதுமெதுவாக தங்கள் தங்கள் ஊர்களுக்குப் போகத் தொடங்கினார்கள். மீணாம்பீகை என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தனது

பறந்த இடமாகிய கனகராயன் குளத்தை நோக்கி மூன்று கழங்கத்தகஞ்டன் வந்தாள். U.N.H.C.R கொடுத்த கீழுகையும், பணத்தையும் வைத்து தற்காலிகமாக ஒரு கொட்டகையை அமைத்து குழியிருந்தார்கள்.

ஒருபொழுது அதிகாலை கதீரவன் மெல்ல மெல்ல கதீர்களை பூமியில் பரப்பினான். சீல பழைய ஞாபகங்கள் வந்தன. இவர்கள் இந்த ஊரைவிட்டு போகும்முன் தானும் மகனும் சேர்ந்து கழியில் வானம்பாடி கருவிகளை பீடித்த காட்சீயை நினைத்ததும் கண்ணீரத்துளிகள் பெருகி குரியனை முழுமையாக பார்க்க முடியாமல் கண்ணிமைகளை வெட்டி வெட்டி பார்த்தாள்.

முன்னாரு தினம் அரிவுவெட்ட சென்ற இவஞ்டன் பாலாவும் சென்றான். வானம்பாடி கருவி நெற்கதீர்களில் கூடுகட்டி தனது குஞ்சுகளுடன் கொஞ்சீக் குலாவி விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. இதைக்கண்ட பாலா ‘அம்மா அந்த இடத்தீல வானம்பாடி குஞ்சுகள் இருக்க வயலை இரண்டு நாள் பொறுத்து வெட்டினா? அது பறந்து போகும்’ “என்று சொன்ன என்ற மகனா இப்படிச் செய்தான்!” என்று தனியே “இங்கே செல்ல வேண்டாம் மிதிவெடி அபாயம்” என்ற பதாதையைப் பார்த்துக்கொண்டு உள்ளனர்.

ராதீகாவைத் தீருமணம் செய்த பாலா அவளைத் தனது கட்டுப்பாடில் வைத்தீருக்க எண்ணினான். ஆனால், முடியவில்லை.

வெளிநாட்டில் இருந்து வந்த வெள்ளைக்காரனுடன் ராதீகா தன்னை பேரம் பேசி அழைத்து வந்தாள். இதைக் கண்ட பாலா

“அடியேய் நாய் உனக்கு.....” என்று அவளை அடிக்கப் பாய்ந்தான்.

ராதீகா போலீஸின் உதவீடுன் வீட்டைவீட்டு கலைத்து விட்டாள். யார் என்ன செய்வது இவர்களுக்கு நடந்தது பதிவுத்திருமணமா? இல்லையோ?

தான் அங்கு சென்று உழைத்த இரண்டு இலட்சம் பணத்துடன் தொலைந்த தனது உறவைத் தேடிப் புறப்பட்டான் பாலா.

வயல்வெளியைப் பார்த்து உள்ளிக்கொண்டிருந்த மீனாம்பிகையின் காதீல், பவானியின் அழுகரல் கேட்டு எழுந்து ஓடினாள். இரத்தத்தைக் கண்டதும் வீம்மினாள். அரற்றினாள். ஏங்கினாள். கலங்கினாள். இருந்தும் மயங்கி வீழுவதற்கு முன் தன்னை ஆசவாசப்படுத்திக்கொண்டு “A9” வீதிக்கு அருகில் வீடு இருந்ததினால் பவானியை தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவந்து வவுனியா நோக்கிப் போன பஸ்சீல் ஏறி வவுனியா கைத்தியசாலையை வந்து அடைந்தாள்.

டயானாவும் தயானியும் பக்கத்துவீட்டு முனியம்மாவின் வீட்டில் தஞ்சம் புகுந்தார்கள்.

வவுனியா வைத்தீயசாலையில் என்ன வருத்தம் என்று கண்டு பிழிக்க முடியாததினால் அன்றே அம்புலன்ஸ் வண்டியில் அனுராதபுர வைத்தீயசாலைக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்.

அம்புலன்ஸ் வண்டியில் கையில் குழந்தையுடன் ஏறியதும் சூவிக்கொண்டு அனுராதபுரம் நோக்கிப் புறப்பட்டது.

இடைப்பாகதயில் லொறியும் பஸ்ஸம் வீபத்துக்கு உள்ளாகியதும் வீதி சீறிது நேரம் தடைப்பட்டது. பவானி “கொர் கொர்....” என்று இழுத்தாள்.

பீன்னர் பாகத சரிவந்ததும் அம்புலன்ஸ் வண்டி புறப்பட்டு அனுராதபுர வைத்தீயசாலையை அடைந்தது.

மறுநாள் அதிகாலை வந்த வைத்தீயர் அவசர அவசரமாக சோதித்த வைத்தீயர்கள் “இதயம் பழுதடைந்து விட்டது. சுகமாக்குவது என்றால் இரண்டு இலட்சம் பணம் வேண்டும் அதும் இண்டக்குள் கட்ட வேண்டும்” என்று தமிழ் வைத்தீயர் ஒருவர் கூறினார்.

பவானியை கட்டிலில் கீடத்தீவீட்டு கவலையுடன் வெளியில் வந்தாள். வெளிக்கட்டிலில் தமிழன் ஒருவன் வீரகேசரி பத்தீரிகையுடன் இருந்தான். “நேற்று நடந்த வீபத்தீல் இரண்டு இலட்சம் பணத்துடன் பாலா என்பவர் அகால மரணம் அடைந்தார்” என்று கொட்ட எழுத்தில் பாலாவின் படத்துடன் இருந்தது.

இதைக் கண்டதும் ஏதோ கதைக்க நினைத்தாள். இரத்த பாசம் அல்லவா..? “ஐயோ..! என்ற மகன்” என்ற ஒரு வார்த்தையுடன் உயீர் பிரிந்தது.

அநாதையாக வீட்பட்ட பவானி இரண்டு நாளில் இறந்து போனாள். இருவரும் அநாதைப் பீணமாக வைத்தியசாலை செலவுடன் அடக்கம் செய்யப்பட்டார்கள்.

முனியம்மாவும், மீனாம்பீகையினதும் பவானிபீனதும் வருகையைப் பார்த்து பார்த்து இரண்டு வருடங்கள் கழிந்து வீட்டன. ஏற்கனவே மிதிவெழில் ஒரு காலை இழந்து பொய்க்காலுடன் இருக்கும் முனியம்மா இரண்டு குழந்தைகளையும் தன்னால் வளர்க்க முடியாமல் அநாதை இல்லத்தில் சேர்த்து வீட்டாள். அநாதை இல்லத்தில் இருந்து முனியம்மா வீடுதிரும்பும் போது, இரண்டு குழந்தைகளினது கண்களின் மேல் இமையும் கீழ் இமையும் அவள் சென்று மறையும் வரை இணைய மறுத்தன.

■ முற்றும் ■

“.....இன்டைக்கு வரவேண்டாம்
என்டைக்கும் வரவேண்டாம்
பொய்யா கொஞ்ச நாள்
காதலிக்கிறது உண்மையாய்
கொஞ்சநாள் காதலிக்கிறது இது
என்ன காதல் கண்ணாடுச்சி
விளையாட்டா.....”

காதல் விடுதலை

“ஹலோ..... ஹலோ நா யார்? கதைக்கீற்று
தெரியிதா” என்று சீல நாட்களுக்குப் பின்னர் தனது
தொலைபேசி அழைப்பை ஏடுத்தான். அவனோ “ஓ.....
தெரியது இப்ப ஏன் டெலிபோன் எடுத்தீங்க” இல்ல சுகமா
வந்திட்டிரா? என்று கேட்கத்தான்” அதற்கு அவனோ “நான்
வீட்ட போனா என்ன இஞ்ச இருந்தா என்ன அது
உங்களுக்குத் தேவையில்லை”

இந்த காதல் சோஷகள் பல்கலைக்கழகத்தில்
படித்துக்கொண்டிருக்கும் காதல் சோஷ நடுத்தரமான
குடும்பத்தில் பிறந்தவன். அவன் எவ்வளவோ இன்னல்களின்
மத்தியில் பாதித்து பல்கலைக்கழகத்தீர்கு வந்தவன். இவன்
பல்கலைக்கழகம் வரும்போது மெல்லிய உடல்
தோற்றுத்தையும் ஒரு காலத்தில் உதைப்பந்தாட்டப்
போட்டியில் தனது மாவட்டத்தில் கொடிகட்டி பறந்தவன்.
ஆனால், அந்த கொடி இடையில் அறுந்து விழுந்துவிட்டது.
விளையாடும்போது தலையில் ஏற்பட்ட பலத்த அடியினால்
மாறுகண்ணுடையவனானான். பரட்டைத் தலைமயிருடன்

அழுக்கு படிந்த உடைகளுடன் தானும், தன்பாடாகவும் தீரிவான், இருந்தும் படிப்பை மட்டும் விட்டுவைக்கவீல்லை. பல்கலைக்கழகத்தீல் ஏந்த மாணவனுக்கும் யார்? என்று தெரியாதவனாக இருந்தான். நண்பார்களும் இவனை இணைப்பதீல்லை. இவனுக்கு ஏழ்மையில் அவனது ஊரில் பல நண்பார்கள் இருந்தார்கள். இதை நினைத்து நினைத்து பெருமையடைவான்.

“அது சரி நீர் இஞ்ச இருந்தா சரி. அங்க இருந்தா சரி நா கேட்கக்கூடாதா” என்றான். “சரி நா போன வைக்கட்டா” என்றாள். “உம்ம போல இரண்டு நாக்கு உடையவன் நான் இல்ல. உடும்புக்குத்தான் கடவுள் இரண்டு நாக்கைப் படைச்சீருக்கான். மனீதருக்கு அப்படி கடவுள் செய்யவீல்லை. ஏன் உமக்கு இரும்பு இதயமா? என்னை உயிருக்கு உயிரா காதலிக்கீறன் என்று சொல்லிப்போட்டு ஏன் இப்படி என்ன வெறுத்து கதைக்கீறீர்” கலங்கிய கண்களுடன் கூறினான்.

முதலாம் வருடம் முடிந்து இரண்டாம் வருடத்தீற்கு வந்தான். இவன் சீல வைத்தீயர்களின் ஆலோசனைப்படியும், அவர்கள் அளித்த சீகீச்சைப்பொலும் சீறிய வயதில் இருந்த அழகை மீண்டும் பெற்றான். வாழ்க்கையில் ஏதோ சாதிக்க பீறந்தவன் போல அவனது முகத்தீல் களை தெரியும் ஏந்த தீய பழக்கவழக்கங்களும் தெரியாயல் இருந்த இவன் சீல பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் தொந்தரவுகளினால் சீக்கரட் குழப்பதை

பழகினான். அதுவும் பெரிதாக இல்லை. தனது காதலியிடம் எதையும் மறைக்காமல் வெளிப்படையாக கதைக்கக்கூடியவன். காதலியின் கட்டளைக்கு கட்டுப்பட்டு புகைப்பீடிக்கும் பழக்கத்தையும் கைவிட்டான். இவனோ காலுக்குப்போரும் செருப்பை தலைக்குப் போடக்கூடியவள்.

வைத்தீயசாலைக்கு கண் சத்தீரசீகிச்சைக்கு தனியாகச் சென்றதினால் யாருடைய உதவியும் கீடைக்கவில்லை. வெளிமாவட்ட மாணவர்கள் வீருதியில் தங்கீப் பாடிப்பதனால் அவர் அவர்கள் தங்களின் வேலைகளை தாங்களே கவனிக்க வேண்டும். தனக்கு நடக்க இருக்கும் கண் சத்தீரசீகிச்சையை தனது குரும்பத்திற்கு தெரிவிக்கவில்லை. அவ்வாறு தெரிவித்தாலும் அவர்கள் இங்கு வரக்கூடியதாக நாட்டுச் சூழல் இல்லை.

இந்த வேளையில்தான் வைத்தீயசாலையில் ஒரு தாதி இவனுக்கு உதவி செய்ய முன்னுக்கு வந்தாள் அவளின் உதவியினால் இரண்டு சத்தீரசீகிச்சையும் இனிதே நிறைவேற்றியது. சத்தீரசீகிச்சைக்கு கொண்டுபோகும் முன்னே இவன்மீது காதல் கொண்டுவிட்டாள். என்ன செய்வது வயது தடையாக இருந்ததினால் இந்த தாதி தனது காதலை சொல்லாமல் கடைசிவரை மூடிவைத்தாள். இவனோ அக்கா அக்கா என்று அழைத்து அவள் மீது மிகுந்த பக்தி கொண்டிருந்தான். இவனுக்குத் தெரியும்

இவளின் காதல். இருந்தும் எத்தனை நண்பர்கள் இருந்தாலும் ஆபத்தில் உதவீயவன்தான் உத்தமன் என்பதைப்போல இவன் அவளைக் கருத்தினான்.

ஒரு கையில் ரீசீவருடன் மற்ற கையால் கலங்கிய கண்களை துடைத்துக்கொண்டு “நா உமக்கிட்ட முக்கியமான வீட்யம் கதைக்கணும் நேரில் வாரும்” என்று காலில் வீழாத குறையாகக் கேட்டான். அவள் “இல்ல நா வர முடியாது” என்று மறுத்தும் தான் சொல்ல நினைத்த வீட்யத்தை தொலைபேசியின் மூலம் கூறத் தொடங்கினான். “நீர் என்னை உண்மையாகக் காதலிக்கவில்லை இல்லாட்டி ஏன் இப்படி வெறுத்து கதைக்கிறீர். உம்முடைய நண்பீக்காக வேண்டித்தான் நீர் என்னைக் காதலித்து இருக்கிறீர் என்னை போன ஞாயிறு சந்தித்தபோது நீர் கூறிய கதையை இரவு இரவாகவும் பகல் பகலாகவும் யோசித்து முடிவுக்கு வந்தனான். உமது நண்பீயை எனக்கு உம்மூலம்தான் தெரியும். ஆனா அவளுக்கு முதலே என்னை தெரியும் என்பதை நீர் கூறிய பீறகுதான் தெரிந்துகொண்டேன். என்னை காதலித்து திருமணம் செய்யாவிடின், எனக்காக வேண்டி தனது உயிரை வீட்டுவிடுவேன் என்று கூறிய காரணத்திற்காக நீர் என்னை காதலித்தீர். உமது நண்பீயின் வேண்டுகோளை பூர்த்தி செய்ய நானா பலிக்கடாவாக கிடைத்தன். சரி உமது நட்பை நான் மதீக்கிறேன் போற்றிறன் இருந்தும், நீர் இப்படி செய்திருக்கக்கூடாது. என்னை காதலிக்கும் முன்னரே எனக்கு கூறியிருந்தா நானே நேரில் உம்மை எனக்கு

பீடுக்கவில்லை என்று சொல்லியிருப்பேன். நா இந்த இடத்தில் உமது நண்பீயை உயிர் நண்பீயாக ஏற்றுக்கொள்கின்றேன் ஏனெண்டால், உம்மை காதலித்தத்தினால்... இப்பீடுயோரு நண்பி எனக்காக உயிரை கொடுக்க இருக்கிறான் என்று தொந்து கொண்டேன். ஆனாலும், நீர் நண்பீக்காக வேண்டி நான்தானோ காதலிக்க கீடைத்தன். இந்தக் காலத்தில் உண்மைக்காதல் என்று எதுவும் இல்லை. நான் காதலித்த வீட்யங்கள் மூன்று. அவை பெற்றோர், கல்வி, இலக்கியத்துறை. இவைகளுக்கு முன் நான் உம்மை கொண்டுவர வீரும்பாதத்தினால் நான்காவது இடத்தில் கவுத்தனான். நீரும் எல்லா சரி சரி என்று கூறிவீட்டு இப்ப போன் எடுத்தா “நா எப்பாடி இருந்தாலும் எனக்கு என்ன” என்று எடுத்தெறிந்து கதைக்கிறீர். நான் எதையும் மறைக்காமல் உம்பிடம் சொன்னனான். அப்பாடி சொன்னது என்னுடைய தவறு தான். மற்றைய ஆண்களைப்போல உள்ள ஒன்றும் வெளிய ஒன்றும் பேசியிருந்தால் இப்பாடி நீர் எடுத்து ஏறிந்து கதைக்கமாட்டீர். நான் எத்தனையோ பெண்களிடம் பழகியிருக்கிறன். ஆனாலும் எனது மனச்சாட்சீயின்பாடி காதலிக்கச்சொல்லி கேட்ட பெண் நீதான். நான் உன்னை காதலித்து கைவடி கேட்கவில்லை. இளமை தொடங்கி முதுமை வரையும் எமது காதல் நிலைத்திருக்க என்னினேன். என்னிடம் வீருப்பம் கேட்க தூஷித்துக்கொண்டிருக்கும் ஜீவன் ஒன்று இருக்கு என்று நான் சொன்னபோது அவனை தீருமணம் செய்தால். இந்த சமுதாயமும் குழுமபழும் எங்களை ஏற்றுக்கொள்ளாது. வயது

சூடிய பெண்கணத் திருமணம் செய்வது..... சரி அது கீடக்கட்டும் ஏன் ஒருநாளும் இல்லாத மாதிரி வீட்டுக்கு போயிட்டு வந்ததும் வேண்டா வெறுப்பாக கதைக்கிறீர், இல்லாட்டி நான் உம்மை பற்றி விசாரித்தது பிழையா? இல்லாட்டி உமது நண்பி கூறிய கதையை வெளிமாணவர்களிடம் கேட்டதற்காகவா?

இவனது தனித்தீற்மையையும் பிரபல்யத்தையும் சில காலம் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும், நண்பீக்கு செய்ய வேண்டிய கடமைக்காகவும் இவள் காதல் என்ற புனிதமான சொல்லை பயன்படுத்தி ஆகைசகாட்டி மோசம் செய்துள்ளாள். என்ன செய்வது இவனுக்கு எங்கே போனது அறிவு. ஆள் கண்ணுக்கு பார்க்கும்போது கவர்ச்சீயாகவும் வெள்ளையாகவும் வடிவாகவும் இருந்தால் போதுமா? பழகிய பிறகுதான் தெரிந்தது அவளின் மனம்.

சாதி, குலம், கோத்திரம் எதுவும் தெரியாமல் ஒருத்தி காதலித்தாலே அவளின் காதலை என்னவென்று சொல்வது நல்லவேண இவனும் விருப்பம் கேட்கவில்லை. அவனும் கேட்கவில்லை. இல்லாவிடின் இந்த காதலைப் போலதான் அந்த காதலிலும் எதுவும் விபரிதம் நடந்திருக்கும் என்று நாம் கூறமுடியாது. அது நடைபெற்றிருந்தால் அதன் நன்மை தீமைகள் தெரிந்திருக்கும்.

“சரி நான் உங்களை முதலில் காதலித்தது எனது நண்பீக்காகத்தான். இப்ப நா உங்கள் உண்மையாக

காதலிக்கின்றேன். எங்கட வீட்டிருக்காரர் வேண்டாம் என்று சொன்னாலும் கேட்காமல் உங்களுடன் வாறுன். இப்ப நேரில் சூப்பிட்டங்க. சரிவாறுன்” என்று தான் செய்த தவறை நினைத்து கெஞ்சினாள்.

“வேண்டாம் நீர் நேரில் வரவேண்டாம் நேரில் சொல்ல நினைத்தது எல்லாம் சொல்லவிட்டன். இனி என்னத்தீற்கு. இண்டைக்கும் வரவேண்டாம். பொய்யா கொஞ்ச நாள் காதலிக்கிறது. உண்மையாக கொஞ்ச நாளைக்கு காதலிக்கிறது. இது என்ன காதல் கண்ணாபூச்சி விளையாட்டா? இப்படியும் சொல்லுவீங்க இன்னும் கொஞ்ச நாளால் நா உங்கள காதலிக்கவேயீல்லை என்றும் சொல்லுவீங்க. நீர் எங்கிருந்தாலும் சந்தோஷத்துடன் வாழ எனது வாழுத்துக்கள். ஆனால், நான் கொண்ட காதல் நீர் என்னுடன் இல்லையென்றாலும் என்றென்றும் வாழும்” என்று கூறி மௌனமாக இருந்தான்.

அவனோ “இல்லை நா இப்ப உங்கள உண்மையாக காதலிக்கின்றேன்” என்று கெஞ்சினாள். இவனோ “நான் இப்படியும் உன்னுடைய நன்பியை எனது நன்பியாக ஏற்றுக்கொள்கின்றேன். ஆனால், உம்மை எனது காதலியாக ஏற்க எனக்கு தகுதியீல்லை. நீங்கள் எல்லாம் பெரிய வசதிகளுடன் வாழுவார்கள். நாங்கள் அப்படியில்லை. என்னிடம் வந்தால் உமக்கு நிம்மதியிருக்காது. இனிமேலாவது யாருக்காகவும் யாராயும்

பலியாக்கிவிடாதியும். தொலைபேசி மூலம் ஆர்ப்பீத்த காதல் தொலைபேசியீனுடாகவே தொலைந்து போகட்டும். மதியாதார் தலைவாசல் மிதிக்காமல் வாழ்வது எங்கள் பழக்கம். நான் உன்னை பற்றி எவ்வளவோ கனவு கண்டிருந்தேன். அவையெல்லாம் கனவாகவே போய்விட்டது” என்றுசுறி தொலைபேசியை வைத்துவிட்டு காதலிலிருந்து விழுதலை பெற்று மீண்டும் குரும்ப பந்தபாசத்திலும், கல்வி, இலக்கியத்துறையிலும் இகணந்துகொண்டான். இவளோ தான் செய்த தவறை என்னை என்னி “ஹலோ.... ஹலோ....?” என்று கதறினாள். எதிர் பதில் இல்லாமல் செந்தாமரை போல சீவுந்த கண்களுடன் பெண்கள் விழுதியை நோக்கி பயணமானாள்.

— முற்றும் —

“மங்கம்மாவுக்கு முந்தீமாதிரி வேலைக்குப் போக முடியவில்லை. இவ்வாவு காலமும்சூர் உயிராகத் திரிந்த மங்கம்மா இப்பொழுது வயிற்றில் இன்னுமொரு உயிரை அல்லவா சுமக்கிறாள்....”

கனவு வாழ்வு

“கண்மணி நேரமாச்சடி கெதீயா எழும்படி, வேலைக்குப் போகணும்.” எழும்புவதற்கு மனமில்லாதவளைப் போல “ஆ...ஆ....” என்று கொட்டாவீ விட்டுக்கொண்டேமங்கம்மாவின் வறண்ட குரலைக் கேட்டு கண் விழித்தாள் கண்மணி.

வெள்ளைக்காரர்களால் ஏமாற்றி இந்தீயாவிலிருந்து சூட்டிக்கொண்டு வரப்பட்டவர்கள்தான் மலையக மக்கள். இவர்களில் மாடாக உழைத்து பெய்ய தெரியாமல் மழந்தவர்கள் பலர் என்றே கூறுவேண்டும். “பொன்வீளையும் பூமி, காச ரொம்ப சம்பாதீக்கலாம்” என்று சூட்டிவரப்பட்டவர்கள் கைகளில் ரேகை தேய்ந்து நின்றனர். எப்பாடியோ வெள்ளையர்களுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் பலர் குரல்கொடுத்து அவர்களின் துன்பதுயரங்கள் வெளிக்கொண்டு வரப்பட்டன. இவ்வாறு குரல் கொடுத்தவர்களில் வேலுப்பீள்ளை, தர்மலிங்கம், தொண்டமான்..... போன்றவர்களைக் கூறலாம். இவர்கள் போல பலர் இன்றுவரை இவர்களின் உரிமைக்காக போராடியே வருகின்றார்கள். இவர்களின் உரிமை கிடைத்து விட்டதா?

ஆறுகள் சலசலவென்று பாடும், குருவிகள் காலையும் மாலையும் கீ.... கீ.... என்று சங்கீதம் போரும், கண்கள் அங்கும் இங்கும் தீரும்பிப் பார்க்கும் போது வானமே மூட்டுக்கொண்டிருப்பதனைப்போல மலைகள், அவற்றிற்குப் பச்சை நிறம் பூசிவிட்டதனைப் போன்று தேயிலைச் செடிகள் “வாங்க... வாங்க..... ஆமாங்க....” என்ற கனிவான பேச்சினையடைய மக்கள். தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்து களைத்துப் போனவர்களைக் குளிச்சியடைய வைப்பதனைப் போல மழு இடை இடையே வந்து வந்து போகும். எந்த நேரமும் இளஞ்சுடாக வெயில். இதனால் தீனும் வேலை செய்யக்கூடிய காலநிலை கொக்கோ, கறுவா, கோப்பி, மிளகு என்று மரங்களும் செடிகளும் கொடிகளும் ஏராளம். கொக்கோ மரங்களில் பச்சைக் கலராகவும் நாவல் கலராகவும் மின்குமிழிகள் தூங்குவதைப்போல அதன் காடும் பழங்களும் ஆழகாகக் காட்சியளிக்கும். குடிப்பதற்குச் சுத்தமான ஆற்று நீர் எங்கும் ஏற்றமும் பள்ளமும் இப்படியாக இயற்கை வளம் பொருந்திய இடம்தான் கண்டியிலுள்ள தெல்தோட்டை என்னும் கிராமம். இங்கு வாழ்ந்தவர்கள்தான் முனியாண்டியும், அவன் மனைவி முக்காயியும் இவர்களின் பீள்ளைகள் மங்கம்மா, குமார், ரஞ்சன் என்ற மூவருமடங்கிய இந்தக் குடும்பம்.

1971ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்தால் கண்டியில் தமிழர்கள் வீதி வீதியாக வெட்டப்பட்டனர். வயது போனவர்கள், வாலிப்பர்கள், பெண்கள், முழுந்தைகள் என்று

அனைவரையும் இருக்கயில்லாமல் கொருநாமான முறையில் கொன்று குவித்தனர்.

“என்னங்க என்னங்க ஏதோ இராத்திரியில சத்தம் கேக்குதுங்க சருக்கா எந்திரிங்க” என்று கத்தியதுதான் தெரியும் மூக்காய்யின் தலை வெட்டப்பட்டது. “அடோ தெமலா வாடா வெளியே” என்று கத்தினான் முனியாண்டியுடன் நண்பனாயிருந்த சீங்களவன். தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்து செய்து மூறுக்கேறிப் போயிருந்தன மூக்காயின் உடல். இதனால் தூஷதூஷத்து சீரிது நேரத்தின் பின்னரே அவள் உடலில் இருந்து உயிர் பிரிந்தது.

தீருக்கிட்டு எழுந்த முனியாண்டி பீள்ளைகள் மூவரையும் கூட்டிக்கொண்டு மலைக்குகைக்குள் பின்வாசலாக ஓடி ஒளிந்து விட்டான். சீரிது நேரத்தில் அவன் வீரு கொழுத்தப்பட்டது. அவன் மனைவியின் உடலைக்கூடப் பார்க்கவில்லை.

எங்கு செல்வதென்று தெரியாமல் வீதி வீதியாக ஓடினார்கள். ஏதோ ஒரு புண்ணியவான் இவர்களை இடையில் சந்தீத்து வானில் ஏற்றிக்கொண்டுவந்து வவுனியா காத்தான் சீன்னக்குளம் என்ற இடத்தில் இறக்கிவிட்டான்.

முனியாண்டி எப்பாடியாவது தன் பீள்ளைகளைப் பாடப்பீத்து முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று

நினைத்து இங்கு காட்டை வெட்டி வீரு கட்டினான். முதலில் இங்கு வீறாக வெட்டி வீற்ற முனியாண்டி சீறிது சீறிதாக முன்னேறினான். இதனால் இவன் மன் வீட்டை உடைத்து சீறிய அழகான கல்வீட்டையும் கட்டினான். இவனுக்கு தனது மூன்று பீள்ளைக்களையும் தவிர சொந்தமென்று சூறிக்கொள்ள யாரும் இல்லை. இப்பொழுது ஒரு நடமாடும் வியாபாரியாகிவீட்டான் முனியாண்டி. இவனால் குடும்பம் நன்றாகவே இருந்தது.

கண்மணியீன் கொட்டாவிக் குரலைக் கேட்டு அவனுக்கு அருகில் படித்திருந்த கண்மணியீன் மகள் சுதாக்குட்டி கண் வீழித்துக் கொண்டாள். யார் இந்தச் சுதாக்குட்டி? பொறுத்து இருந்ததான் பார்ப்போமே. ஏதோ வாழ்க்கையில் எல்லாம் பெற்றவன் போல தூங்கிக் கொண்டிருப்பான் கந்தசாமி. இரவு அாத்த சாமத்தில் வீட்டுக்கு வருவதும் பத்துப் பதினொரு மணிக்கு நித்திரை வீட்டெழும்புவதும் அவனது வழிமை.

அமைத்யான குழலில் முனியாண்டியீன் வீரு இருந்தது. கருவாடு வியாபாரம், நெல் வியாபாரம், வெங்காய வியாபாரம் என்று பல வியாபாரங்களைச் செய்வான். இவன் நான்கு மணிக்கு அதிகாலை நித்திரை வீட்டெழுந்து பீள்ளைகளுக்குச் சமைத்து வைத்து வீட்டு அவர்களில் மங்கம்மாவை பாடசாலையிலும் குமாரையும் ரஞ்சனையும் அருகில் உள்ள பாலர் பாடசாலையிலும் கொண்டுபோய் வீட்டு வீட்டு வியாபாரத்துக்கு புறப்பட்டு வீரவான்.

மங்கம்மா அப்பொழுது வகுப்பு ஜந்து படித்தாலும் கெட்டிக்காரப் பெண்ணாகவே இருந்தாள். பள்ளிக்கூடம் விட்டு வந்து இரண்டு தம்பிமாரையும் கூட்டிவந்து சாப்பாடு கொடுத்து விட்டு பசுமை நிறைந்த வயல் வெளியில் கண்ணணக்கட்டி விளையாட்டு, கோழியும் பிராந்தும் விளையாட்டு, கீளித்தட்டு விளையாட்டு, தழிபீட்டது விளையாட்டு இவ்வாறு விளையாட்டை அடுக்கீக்கொண்டே போகலாம். இவற்றை அங்கே உள்ள சீறுவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடுவாள். விளையாடும் போது அப்பா வருவதைக் கண்டால் “அப்பா டோபி கொண்டு வந்தனிங்களா.....” ஒடி வருவார்கள். ஏதோ இவர்கள் குழும்பும் நன்றாகவே ஓடியது.

விதீ விளையாடியதோ என்னவோ தெரியவீல்லை. இராத்திரிப்பொழுது முனியாண்டி வீடு தீரும்பும் பொழுது “அடோ ஆருடா அங்கிட்டு போறது இஞ்சை நில்லுடா?” “விட்டுக்குப் போறன் சேர்.... அடே என்னடா வீடு?” என்றான் முனியாண்டியை விட பத்து வயது குறைந்த இளைஞர்.

“நீ இரவில் பொம்ப வைக்கயாடா போற” என்றான் இன்னுமொருவன். அன்று கைது செய்யப்பட்டவன்தான் இன்றுவரை அவன் வீடு தீரும்பவில்லை. இதைப்பற்றி நாம் இங்கு பொதாகக் கூறுவேண்டியதீல்லை. போர்க்கால சூழலில் சீஜு.ஒ யிடம் பீடிபட்டால் என்ன கதி என்று அது எல்லோருக்குமே தெரிந்த விடயமே. அன்று தொடங்கி மங்கம்மாவின் மீது வீழும்கது குழும்புப் பொறுப்பு.

கெட்டிக்காரப் பெண்ணாகவே இருந்த மங்கம்மாவுக்கு பாடசாலைக்குச் சென்று பத்து வரையுமே பழக்க முடிந்தது. நல்ல பண்பான குணங்கள் அனைத்தையும் இவள் கொண்டிருந்தாள். இதனால் இவ்வூரில் இவளுக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது. ஆஹா! என்ன ஊர் இது! மதிப்பும் மரியாதையும் கவத்திருந்த ஊர் மக்கள் இவளைப் பழக்க கவத்திருக்கலாமோ....?

கந்தசாமி இவ்வுருக்குப் புதிதாக வந்தவன் ஒரு விட்டில் வாடகைக்கு இடம் வேண்டி அதீல் சைக்கிள் கடையைத் தீற்றான். இவன் கவர்ச்சியான தோற்றும் கொண்டவன் அகன்ற புயத்தினையும் நிமின்த நடையையும் கொண்டவன்.

மங்கம்மாவிற்கும் கந்தசாமிக்கும் சோழப் பொருத்தம் நன்றாகவே இருந்தது. கயல் மீன் போன்ற கண்களையும் வட்ட வடிவமான முகத்தையும் இடையையும் துடுப்பான நடையையும் கொண்டவள். வீதியால் நடந்து சென்றால் இவளைப் பார்க்காத ஆடவர் இல்லை என்றே கூறுவேண்டும். முனியாண்டி இரத்தம் சீந்தி வள்த்த பீள்ளையல்லவா இவள்.

இவளின் தகப்பன் மர்மமாய் போனதைத் தொடர்ந்து இவளும் இவளுடைய தம்பிமார்களும் ஒரு மேரச் சாப்பாட்டுக்குக்கூட திண்டாட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

வேலைக்குப் போய்ப் பழக்கமில்லாத இவள் கிட்டத்தட்ட ஒரு நாளைக்கு 100ரூபா தேடுவாள் எந்த வேலையாக இருந்தாலும் செய்வாள். புல் பிருங்குதல், புல் வெட்டுதல், வெங்காயம் நடுதல்.... இப்படியாக இவள் செய்யும் தொழில்களை நீட்டிக் கொண்டே போகலாம். அப்போது அவளுக்கு வயது பதினாறுதான் இருக்கும். அப்போது சீறுவர்களின் நலன்களைப் பேணும் நிறுவனங்கள் எங்கே? அவ்வுரிமைள்ள ஆடவர்கள் அவளைக் கிண்டல் செய்யாத நாள் இல்லை. இதையெல்லாம் கணக்கில் எடுக்காமல் நடந்து செல்வாள்.

கந்தசாமி வாடகைக்கு இருந்த வீட்டுக்கார அம்மா இராசலட்சுமி ஒருபொழுது “பீள் மங்கம்மா நாளைக்கு எங்கட மாட்டுப்பட்டியல் சாணி எப்பன் கீடக்கு வந்து அள்ளிக் குவீச்சிட்டு போவன்.” என்றாள். “சரிங்க அம்மா நா வாறன்.....”

அன்று சாணி அள்ளிக் கொண்டிருந்த போது கந்தசாமியின் கண்களில் வீழுந்த மங்கம்மா அவளை எப்படியாவது தனது பனைவியாக ஆக்க வேண்டும் என்ற ஆசை தோன்றியது.

“அம்மா இராசலட்சுமி அம்மா இப்ப வந்தீட்டுப் போகுதே அந்தப் பீளை யார்?”

“என்ன காதலா?”

“இல்ல சும்மா கேட்டன்”

இராசலட்சுமி அவளின் சோகத்தைக் கூற கந்தசாமி “ஆ..ஆ அப்படியா!” என்றான்.

வேலை முடிந்து வீதியால் சென்ற மங்கம்மாவைக் கண்டு ஓடிச்சென்று “மங்கம்மா இஞ்ச நில்லன் என்ற கடைக்கு மண்ணால் சுவர் வைக்க வேணும் வந்து வச்சுத்தாரியா?” “சரிங்க எவ்வளவு காசு தருவிங்க” என்று தளதளத்த குரலில் கேட்டாள். “இருநாறு ரூபாய் தருகின்றேன்” என்றான். “அப்பப்பா!..... சரி வாறன்.”

அன்று சுவர் வைக்கச் சென்றவள் தான் தீனமும் அங்கு வேலைக்கு சென்று வருவாள். இதனைக் கண்ட ஊரவர்கள் இருவரையும் இணைத்துக் கடைத்தது ஏன்? இவ்வுர் மக்கள் இவ்வாறு செய்தனர். இந்த ஊர்க்கடையைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டான் கந்தசாமி.

ஏற்கனவே தீருமணமாகிய கந்தசாமிக்கு ஒரு பீள்ளையும் இவனின் அப்பாவும் அம்மாவும் மூல்லைத்தீவு என்ற இடத்தில் உள்ள அலம்பீல் என்ற கிராமத்தில் குடிசை வீட்டில் காடுகளுடன் இணைந்தும் இயற்கையுடன் போராடியும் நன்றாகவே வாழ்ந்து வந்தனர். ஒரு பொழுது தீடர் என்று இவர்கள் வீடு மீது விமானம் குண்டு வீசியது. அன்று இவனது குடும்பத்தில் கந்தசாமியைத் தவிர எவருமே தப்பியது கிடையாது. ஏதோ இவன் சைக்கிள் கடைக்கு வேலைக்குச் சென்றதால் தப்பி வீட்டான்.

அங்கு வாழ வழிசீல்லாமல் புறப்பட்டு வந்தான் வவுனியாவுக்கு. இவன் இதற்கு முன் எந்தக் குடிப்பழக்கமும் இல்லாமல் நல்லவனாகவே இருந்தான். இவனது பரம்பரையும் இந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்கள்தான்.

மங்கம்மாவிடம் கந்தசாமி தனது காதலைக் கூறிய போது அவள் எவ்வளவோ மறுத்தபோதும் ஊரின் கேட்கமுடியாத பேச்சினால் அவனைத் திருமணம் செய்து விட்டாள்.

திருமணத்தீற்குப் பீன்னர் மங்கம்மாவீன் வீட்டிற்கே நிரந்தரமாக குடி புகுந்து விட்டான். தொடக்கத்தில் நன்றாகவே இருந்த கந்தசாமி நாட்கள் செல்லச் செல்ல இரண்டு சகோதரர்களையும் துன்புறுத்தினான். இதைக் கண்ணால் பார்க்கமுடியாத மங்கம்மா இருவரையும் கொழும்பில் பழப்பதற்காக ஒரு பாதரைப் பீடித்து இலுவசமாக போடங்கில் இணைத்துவிட்டாள். அங்கு அவர்கள் என்னபாடோ? இக்கால குழலில் வெளிப்பிடங்களுக்குப் போவது என்றால் நிரந்தரப் பாஸ் வேண்டும். ஆனால் இவர்களுக்கு இருந்தது மூன்று மாதப் பாலே. பீள்ளைகள் பாதுரின் துணையுடன் சென்று விட்டனர்.

இதனால் இவளுக்கு இரண்டு தம்பிமாரையும் சென்று பார்க்க முடியவில்லை. ஓர் இரவு எட்டு மணியிருக்கும் கந்தசாமி காற்றில் தள்ளாடும் பட்டம் போல தள்ளாடித் தள்ளாட வீட்டு வாசலை அடைந்தான்.

படலையடிக்கு ஒடிச்சென்று கட்டியகணத்து கூட்டுக்கொண்டு வந்தாள். இருந்தாலும் கணவன்ல்லவா? அன்றதான் இவனுக்குத் தெரியும் இவன் ஏற்கனவே மதுவுக்கு அடிமையானவன் என்று. அன்றீலிருந்து கந்தசாமி மங்கம்மாவீர்கு ஒரு பாரமாகவே இருந்தான். சீல நேரங்களில் வீடு வராமல் வீதிகளிலேயே கீடந்துவீடுவான். அந்த இரவுகளில் இவனுக்கு ஓரளவு நிம்மதி.

முந்தீமாதீரி சமையலுக்கு கந்தசாமி காச கொடுப்பதீல்லை. வீட்டுக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கிவருவதுமில்லை. முதல்மாதீரி இவனுடன் அன்பாகக் கதைப்பதுமில்லை. எந்த நேரமும் எரிகின்ற நெருப்பில் ஆற்றும் பெற்றோல் போலவே இருப்பான். என்ன செய்வது மங்கம்மாவுக்கு ஓர் உயிராகத் தீர்ந்த மங்கம்மா இப்பொழுது வயிற்றில் இன்னுமொரு உயிரையல்லவா சுமக்கின்றாள்.

எல்லாத் துன்பங்களையும் பொறுத்துக்கொண்டாள். தனது வயிற்றில் எதுவும் அறியாத உயிர் ஒன்று இருக்கிறது என்று எப்படியாவது இந்தப் பிள்ளையையாவது படிக்க வைத்து பெரிய ஆளாக்க வேண்டும் தீனம் கணவு காண்பாள். எப்படியோ கந்தசாமியீன் அடி உதைகளுக்கு மத்தியில் உயிருடன் பீறந்துவீட்டது.

“அடியேப் மங்கம்மா இந்த வீட்டை வீக்கனும் கொண்டுவாடி பத்தீரத்கைத்.” இவன் இதை எங்கோ ஓளித்து வைத்துவீடுவாள். இதைக் கேட்டுக் கேட்டு தீனமும் துன்புறுத்துவான்.

மங்கம்மா நினைத்தமாதிரி கண்மணியைப் பாடப்பிக்க
முடிந்ததாக இல்லை. மங்கம்மா செய்த
கூலித்தொழிலையே அவனும் செய்தாள்.

தனது தம்பீமார்களிடம் இருந்து இடையிடையே
வந்த கடிதங்களும் இவள் பதீல் போடாததீனால் நின்று
விட்டன.

“மச்சான் கந்தசாமி என்னடா.... உன்ன சீன்ன
வயசீல பாத்ததுக்கு இப்பதான் பார்க்கீறன் எப்படி சுகமாய்
இருக்கிறாயாடா?

“ஏய் மச்சான் நா..... நல்லா தாண்டா
இருக்கிறேன் நீ எப்படி இருக்கிறாப்?”

“கடவுள் புண்ணியத்தில் நல்லா தாண்டா
இருக்கிறன். கந்தசாமி நான் நினைச்சனான் உன்னுடைய
குழும்பத்தில் எல்லாரும் வீமானந்தாக்கி இறந்த பீறகு
தனியே என்ன செய்வியோ என்று ஆணா நீ..... உயிரோடு
இருக்கிற.....” அன்று கந்தசாமிக்கு வெறி கொஞ்சம்
குறைவாகவே இருந்தது. அப்பொழுதுதான் இவன்
கசீப்புக்கொட்டிலுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

கந்தசாமியீன் பழைய நண்பன் கருப்பையா இவன்
கொழும்பில் பெரிய பெரிய வீருகளுக்கு வேலைக்கு
ஆட்களை அனுப்பிவைக்கும் வேலை செய்வான். இந்த

நோக்கத்திற்காகவே இவன் இந்தக் கிராமத்துக்கு வந்தான்.

“இஞ்சவாடா கந்தசாமி கொழும்புல வீட்டிட்கு வேலைக்கு ஒரு பள்ள தேவடா பிடிச்சுத்தாரியாடா” “இத முதலிலேயே சொல்லியிருக்கலாமேடா என்ற மகள் சும்மா வீடு வீடா வேலை செய்துக்கீட்டிட்டுத்தாண்டா இருக்கா அவளைக் கூட்டிக்கீட்டிட்டுத்தான் போவேன்” என்று சொல்லி கருப்பையனை தனது வீட்டிட்குக் கூட்டிச்சென்றான். எப்படியோ கருப்பையன் வந்த வேலை இலகுவாக முடியப்போகின்றது.

படலையழியீல் வந்ததும் கந்தசாமி “ஆடியேய் மங்கம்மா என்னுடைய நண்பன் வந்திருக்காண்டி அவனுக்குச் சாப்பாரு சுருக்கா செய்யடி” என்று ‘ம’ களை அடுக்கிக்கொண்டு கருப்பையன் கொடுத்த ஜம்பது ரூபாயைக் கொடுத்தான். இவ்வளவு காலத்துக்கு இவன் கொடுத்த பணத்தொகையில் இதுவே கூடிய தொகை. ஆனால் அந்தப்பணம் எதற்குப் போதும்? சோத்துக்கே போதாது.

அப்போதுதான் கண்மணி அரிவு வெட்டிவீட்டு களைப்படுத்தி வீறாந்தையில் இருந்தாள். “கண்மணி உனக்கு என்ற நண்பன் நல்ல வேலை பாத்து வைச்சீருக்காண்டி நீ அவனோட நாளைக்கு போ....”

இதைக் கேட்டதும் மங்கம்மா துடிதுடித்து வீம்மி வீம்மி அழகின்றாள். “வேணாங்க வேணாங்க” என்று கத்த நினைக்கின்றாள். ஆனால் கத்த முடியவீல்லை. தன்னையும் மகளையும் அடிச்சே கொன்றுவிடுவான் குடும்பக் கஷ்டத்தினாலும் கந்தசாமி அக்கறை இல்லாமலும் விட்டதினால் தனது மகள் கண்மணியைப் படிப்பிக்க முடியாமல் கனவாய் போனதுடன் தன்னுடன் இருந்து பீரிக்கப்போகிறாள் என்று நினைத்தாள்.

எப்படியோ கருப்பையனிடம் தனது நிலையைக்குறி கண்மணியைக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறதை தடுத்துவிட என்னுகின்றாள். ஆனால் முடியவீல்லை. கந்தசாமியும் சுடவே இருக்கின்றான்.

இரவு சாப்பாடு முடிய கந்தசாமியும் கருப்பையனும் வெளி விறாந்தையில் படுத்துக்கொண்டனர்.

கண்மணியும் மங்கம்மாவும் உள்ளே வீழிப்புக்கும் தூக்கத்துக்கும் இடையே போராடினர்.

மெதுவாகச் சென்று கருப்பையனத் தட்டி எழுப்பித் தமது நிலையைக்குற நினைக்கின்றாள். “ஆ...ஆ... வேண்டாம் கந்தசாமி கெட்டவன் வேறு ஏதாவது கதைகட்டி என்ன அடித்தே கொன்றுவிடுவான்” என்று அவள் மனம் தடுத்தது.

அன்றைய பொழுது வீழந்துவிட்டது. மங்கம்மாவும் கண்மணியும் தீனமும் அதிகாலை எழுந்து விடுவார்கள்.

ஆனால் அன்று கண்கள் விழிப்புக்கும் தூக்கத்தீர்க்கும் இடையே போராடி அப்பதான் விழிப்பை வென்று தூங்க ஆரம்பித்தன. “ஆட்போ எழும்புங்கடி எண்ட நண்பன் கொழும்புக்குப்போக வேணும்”.

தீருக்கீட்டு எழுந்தனர் இருவரும். அன்று காலை வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு கண்மணியைக் கூட்டிக்கொண்டு பயணமாகின்றான். மங்கம்மா கதறிக் கதறி வீழுந்து வீழுந்து அழகின்றாள்.

“ஏ சத்தம் போடாது” என்று அதட்டுகின்றான் கந்தசாமி. ஏதோ கந்தசாமியீன் நண்பன் நல்லவன் போலத் தெரிகின்றது. கண்மணியைக் கண்டால் எவனும் கீண்டல் செப்யாமல் போவதில்லை. இருந்தும் கருப்பையன் தனியாகவே கண்மணியைக் கூட்டிச் சென்று அன்றே கண்மணியை வீட்டில் வேலைக்குச் சேர்த்துவிட்டான். அதற்குப்பிறகு கருப்பையனைக் கண்மணி கண்டதே கிடையாது. என்ன செப்வான் இது அவனது தொழில்லவா?

கண்மணி வீட்டில் இருக்கும்போது மங்கம்மா மூன்று நேரம் ஏதோ கொஞ்சமாவது சாப்பிட்டு வந்தாள். இவள் சென்றதும் ஒரு நேரச் சாப்பாட்டுக்குக்கூட வீடு வீடாக உப்பு, புளி, அரிசி, சீனி, மா என்று தீரியவேண்டி ஏற்பட்டுவிட்டது. மங்கம்மாவின் வீற்றில் இன்னுமொரு கழந்தை நீண்ட நாட்களின்பீன்.

சீல மாதம் வரை கண்மணி மகிழ்ச்சியாகவே அங்கு வேலை செய்தாள். மாதம் மாதம் ஒரு தொகைப்பணம் விட்டுக்கார அம்மாவினால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. இருந்தும் கந்தசாமியின் பெயருக்கே வந்தது. அந்தப் பணத்தை மங்கம்மா கண்ணால்கூட பார்த்தது இடையானு. “கண்மணி எப்படி ஈக்கா இருக்கிறாளா?” என்று கேட்டால் “அவனுக்கு என்ன கொறுச்சல்” என ஒரே பதீலில் கூறிவிடுவான்.

கண்மணியிடம் இருந்து வரும் கழுதங்கள் எல்லாவற்றையும் கந்தசாமி மங்கம்மாவுக்குக் காட்டுவதீல்லை. இடையீடையே ஒரு சீல கழுதத்தையே காட்டுவான். அதற்குத் தக்கவாறே அவனும் பதீல் எழுதினாள்.

நாட்கள் போகப்போக கண்மணி வேலை செய்த விட்டுக்கார அம்மா அவனை அடிக்காத குறையாகத் துன்புறுத்தினாள்.

ஒரு சமயம் ஏதோ தெரியாமல் பாலை, நீலத்தீல் கொட்டிவிட்டாள்.

“அடியேய் தோட்டக்காட்டு நாயே.”

“பீசக்காரக் குரும்பத்தீல் பிறந்த உனக்குப் பாலின்ற அருமை தெரிந்திருந்தால் இப்படி கீழே

போட்டிருப்பியால் மூதேவீ” என்று வார்த்தைகளைக் கீட்டிக்கொண்டே போனார்.

“உனக்குடி வறவா கவனம் இல்லாமல் போகுதுடி வடக்கத்தைய நாயே.”

கண்மணி அங்கு மாடாப் வேலை செய்தாள். பதினெண்டு வயது கண்மணி ஏதோ இருபத்தைந்து வயதைப்போல் காட்சீபளித்தாள். நிதிநிரக்கு வழகமயாகப் பன்னிரண்டு மணிக்கே போப் காலையில் நான்கு மணிக்கெல்லாம் எழுந்துவிடுவாள். பகவில் நிதிநிர என்றால் அங்கு சென்றதும் என்னவென்றே தெரியாது இவனுக்கு.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்னர்.....

அன்புள்ள அக்காவிற்கு நாம் எழுதிக்கொள்வது நாங்கள் இங்கு படித்து A/L பார்ட்சையில் சீத்தீ அடைந்து விட்டோம். அக்கா நீங்க எங்கள் அப்பா இறந்துபோன பின்னர் இப்படி போழங்கில் விட்டதால் நாம் பழச்சோம். விட்டில் எல்லாம் என்னமாதிரி அக்கா? மகள் பழக்கிறாளா? சரி அக்கா நீதான் எங்கள் மறந்திட்ட நாங்கள் உழைச்ச உன்னைப் பாப்பம் அக்கா நீ பயப்பிடாதே. குழகார கந்தசாமி என்ன செய்கிறான்? அக்கா இந்தக் காடித்துக்காவது பதில் போடக்கா.

இப்பழக்கு,

அன்புள்ள,

தம்பீமார்.

இந்தக்கடிதம் வந்தபோது ஏதோ கந்தசாமி வீட்டில் இல்லாதனைல் இவளின் கையில் கிடைத்தது ஏதோ அதிஷ்டம். இந்த இடத்திலாவது சீறிது மகிழ்ச்சி அடைகின்றாள்.

கடிதத்தை மங்கம்மா வீடு வீடாகச் சென்று காட்டனும் என்று நினைக்கிறாள். ஆஹா! ஆஹா! வேண்டாம். வேண்டாம். இது எப்படியோ கந்தசாமிக்குத் தெரிந்தால் ஏன் கடிதத்தை உடைத்துப் பார்த்தாய் என்று கேட்டுக்கேட்டு அடிப்பான் என்று நினைத்து அதனைத் தனது மனதுக்குள் பூட்டி வைத்தாள்.

குமாரும் ரஞ்சனும் A/L சீத்தி அடைந்ததால் மேற்படிப்பீற்காக இவர்கள் இருக்கும் போடிங்கில் இருந்து ஒரு கிளோ மீற்றர் செல்ல வேண்டும். இதனைவிட இந்த போடிங் பாதர் இவர்கள் இருவரையும் டியூவன் வகுப்புக்கு அனுப்பினார்.

மங்கம்மா ஒரு கடிதம் எழுதி அதில் என்னுடைய மகள் கண்மணியும் கொழும்பில் ஒரு வேலை செய்கின்றாள். போய் பார்க்க முடிந்தால் போய் பாருங்க. அதோட எங்கட வீட்டுக்காரரோட நிலைதானே உங்களுக்கு வளங்கும் இந்தக்கடிதம் கிடைத்ததே ஏதோ அதிஷ்டம் என்று கூறவேண்டும் என்று மடலை எழுதி அனுப்பினாள்.

இந்தக் கடிதம் இவர்களின் கையில் போய்க் கிடைக்கவில்லை. பாதரீன் கையில் கிடைத்தது. பாதருக்கு கண்ணீர் ஆஹாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடுகின்றது.

குமாரும், ரஞ்சனும் மற்றும் ஜந்து பேரும் டியூஷன் வகுப்புக்குச் செல்லும் போது இராணுவத்தீன் சுற்றிவள்ளப்பீல் இவர்கள் அகப்பட்டுவிட்டார்கள். ஏதோ இவர்களுக்கு இங்கு நிரந்தரப் பாஸ் இல்லை என்று கைதுசெய்யப்பட்டு களுத்துறைக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்.

இதைக் கேள்விப்பட்ட பாதர் கேட்காத இடத்தீல் எல்லாம் கேட்டு எந்தவீதமான பதிலும் கிடைக்கவில்லை. கடைசீயில் கவலையுண்மே மடத்துக்குத் திரும்புகின்றார்.

சீறிய வயதிலேயே அம்மாவையும், அப்பாவையும் இழந்த இவர்கள் வளர்ந்தவுடனாவது நிம்மதியாக இருந்தார்களா?

மங்கம்மாவுக்கு மாதமோ இப்பொழுது பத்து. குழந்தை பீறக்கும் காலம் நெருங்கிக்கொண்டே வந்தது. முனியாண்டி இரத்தம் சீந்திச்சீந்தி உழைத்து வைத்த வீரும் காணியும் தவிர எந்தப் பொருளும் இல்லை. அதோடு கந்தசாமியின் அடி உதைக்கு மத்தியில் எப்படி இந்தக் குழந்தை இறக்காமல் பீறக்கும்? இரண்டாவது குழந்தை நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் அதுவும் இறந்தே பீறந்திருக்கின்றது.

இது இப்படி இருக்க பாதரிடம் இருந்து கடிதம் வருகின்றது. இந்தக் கடிதம் கந்தசாமியின் கையில் சீக்கிவிட்டது. கடிதத்தைப் பார்த்து.....!

“ஏப் இது யாரு அனுப்பின கடிதும்
ஆ... ஆ... அவங்க அனுப்பின கடிதமா
இதீல் என்ன காசா அனுப்பப்போராங்க

இது என்னத்துக்கு” என்று மங்கம்மாவுக்குத்
தெரியாமல் அடுப்பில் போட்டுவிட்டான்.

“அடியே மங்கம்மா காணிப்பத்தீரத்தைத் தாரியா,
இல்ல நா எடுக்கிறமாதீரி எடுக்கட்டுமா?” என்று அவளை
அடித்தான். “இல்லை இல்லை நான் தரமாட்டேன்” என்று
அடிமேல் அடி வேண்டித் தீனமும் தனது காலத்தைக்
கழித்தாள்.

கந்தசாமி மிகவும் விலை குறைந்த கசீப்பைக்
கடித்துக்கடித்து இப்பொழுது எழுந்து நடப்பதற்குக்கூட
தெரியும் இல்லாமல் போய்விட்டான். எப்படியோ தள்ளாடித்
தள்ளாடி நடந்து சென்று கசீப்பைக் கடித்துவிட்டு
வருவான்.

படுத்த படுக்கையில் இருந்து எழுந்து நடக்க
முடியாத நிலைக்கு கந்தசாமி தள்ளப்பட்டான். அவனால்
சரியாக வாய்தீரந்து கதைக்கக்கூட முடியவில்லை.

இவனின் மலம் அள்ளுவதிலிருந்து இப்ப எல்லாம்
மங்கம்மாவே செய்துவந்தாள். ஆனால், இப்பொழுது
மங்கம்மாவுக்கு அடி உதையிலிருந்து வீருதலை
கொடுக்கப்பட்டது.

இப்பயாவது எண்ட தம்பீமாரையும், என்னுடைய மகளையும் நேரில் பார்க்கப்போகனும் என்று தூஷிக்கின்றாள். ஆனால் அவளால் போக முடியாது. ஏனென்றால் இவனுக்கு நீரங்களில் பாஸ் இல்லை. அதோடு சாட்சீயாள் பிழிக்க இரண்டாயிரம் ரூபா பணத்தைக்கூட இவளால் தேட முடியவில்லை.

கந்தசாமி படிக்கையில் வீழுந்ததும் கண்மனீ அனுப்பும் பணம் கடிதம் எல்லாம் மங்கம்மாவீன் கையில்க் கீடைத்தது. சரிசரி எண்ட மகளைத்தான் பாடிப்பிக்க முடியாமல் போட்டுது. என்ற தம்பீமார்களாவது பாடுக்கிறாங்க என்று சந்தோஷப்பட்டாள். கந்தசாமிக்கு நாட்கள் போகப் போக வருத்தம் கூட இறந்துவிட்டான். செத்தவீட்டுச் செலவுக்குக்கூட இவளிடம் காச இல்லை. கண்மனீக்கும் தம்பீமாருக்கும் தந்தி எழுதினாள்.

அருத்தநாள் தந்தி கீடைத்ததும் பாதர் பதைப்பதைத்து புறப்பட்டு வந்தார். “ஏங்க பாதர் குமார், ரஞ்சன் வரலா?” துன்பத்துக்கு மேல் துன்பத்தைக்கூறி துன்பத்தை ஏற்படுத்த வீரும்பாத பாதர் அவங்களுக்கு பாட்சை நடக்குது அம்மா என்றார். ஒ... ஒ... நான் போட்ட கடிதம் கீடைக்கவில்லைப்போல என்று மனதீல் நீனைத்தார் பாதர். இவருக்குத் தெரியுமா கடிதத்தை எரித்தது? கண்மனீயும் ஏதோ வாழ்க்கையை வெறுத்தவள் போல வந்து இறந்கினாள். பாதரின் செலவிலேயே கந்தசாமி அடக்கம் செய்யப்பட்டான்.

இங்கு வந்த கண்மணிக்கு குளிர்ச்சியான காற்றும் வயல் வெளிகளில் விளையாடி விளையாடி அரிவு வெட்டியதும், சீறிய வயதில் இங்கு விளையாடித் திரிந்ததும், தான் ஆசையாக வளர்த்த பூனையைக் கண்டதும், நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்னர் அம்மாவைப் பார்த்ததும், அப்பாவின் பீழியிலிருந்து அம்மா விழுப்பட்டதையும், அம்மாவின் தம்பிமார் A/L பரிட்சையில் சீத்தியடைந்ததையும், தான் பீறந்த மன்னுக்கு வந்ததையும் நினைத்தும், தான் ஆண்டு மூன்று வரை பாத்த பாடசாலையைப் பார்த்ததும், தனது தாத்தா கட்டிய வீட்டைப் பார்த்ததும், தான் வரும்போது வேலை செய்து ஒரு தொகைப்பணம் கொண்டு வந்தேன் என்பதை நினைத்தும் அம்மாவைவிட்டு இனி பீரியமாட்டேன் என்பதை நினைத்தும், இவ்வாறான செய்கைகள் எல்லாவற்றையும் நினைத்து மகிழ்ச்சியடைவாள் கண்மணி என்றுதான் நினைப்பீர்கள். ஆனால் அதுதான் இல்லை.

கண்மணி வந்த காலம் தொடக்கம் அம்மாவுடன் எதுவும் சரியாகப் பேசுவதில்லை. ஏந்த வேலையையும் சரியாகச் செய்வதில்லை.

அப்பா செத்த கவலையில் தான் கண்மணி இப்படி இருக்கிறாள் என்று நினைத்தாள் மங்கம்மா.

வேலையை வீட்டு வீட்டுக்கு வந்து மூன்று மாதங்கள் கழிந்துவீட்டன. அதுவரை இயந்திரமாகவே செயற்பட்டாள் கண்மணி. ஒரு கணம் தீட்டர் என்று தலை சுத்துது என்றாள்.

திடுக்கிட்டிருப்போனாள் மங்கம்மா. “என்னம்மா உனக்கு நடந்திச்ச சொல்லு... சொல்லு...” என்று அவள் எவ்வளவோ கேட்டிருக்கேட்டிரும் அவள் சொல்லவீல்கல. மங்கம்மா ஆழத்துக் கேட்ட பொழுதே உண்மையைச் சொன்னாள்.

“அம்மா நான் வீட்டில வேலைக்கு இருந்த ஜயா... என்ன..... என்ன....” என்று இழுத்துக் கொண்டு போனாள். சரி நிப்பாட்டு.

கழந்தையும் பீறந்து விட்டது.

இப்பொழுது தெரிகின்றதா யார் இந்தச் சுதாக்குட்டி என்று? நாட்டில் சமாதானமும் பாஸ் பிரச்சீனயூம் ஓரளவு குறைந்ததும் தம்பீமார்க்களைப் பார்க்கச் செல்கின்றாள் மங்கம்மா. அப்போதுதான் அவளுக்குத் தெரிகின்றது உண்மை. பாதரையும் அழைத்துக்கொண்டு கண்மணி வேலை செய்த வீட்டிருக்குச் செல்கின்றாள். நீதீ கேட்க கீடைத்ததா நீதீ? இல்லை. அவர்கள் வீடு காணி எல்லாம் விற்றுவீட்டு வெளிநாட்டிருக்குச் சென்றுவிட்டார்கள் என்ன செய்வது? வேதனையுடன் திரும்புகின்றாள். இப்பொழுதெல்லாம் கண்மணிதான் கூலித்தொழில் செய்து குடும்பத்தைப் பார்க்கின்றாள். மங்கம்மாவின் வாழ்க்கை கணவு வாழ்க்கையாகத் தொடர்கின்றது. பெரும் மூச்சடன் “சுதாக்குட்டி உண்ணையாவது பாடுக்க வைச்ச பெரியவளாக்கி வீட்டிருச் செத்துப் போவோம்” என்றாள்.

க முற்றும் க

“.....கண்ணனின் தந்தை இவனை பாடிக்கவேத்து வீட்டால் தனது மூன்று பெண் பீள்ளைகளையும் பார்த்துக்கொள்வான் என்று நினைத்து நினைத்து தனது இரத்தம் சீந்த சீந்த.....”

நனவாகாத காதல்

1

கீழுக்கு வானில் சூரியன் மெதுமெதுவாகக் காட்சீயளிக்கின்றான். சேவல்கள் நான்கு தீக்குகளிலும் இடைவீடாது கூவுகின்றன. குருவிகள் அங்குமிங்கும் பாடித்தீரிகின்றன. மணிக்கூடு இடைவீடாது டாண்.....டாண் என சப்தம் போடுகின்றது. வாசலில் பாற்காரன் தம்பி தம்பி என்று அழைக்கும் சப்தம், காகங்கள் காகா என கத்தியவாறு பறந்துதீரிகின்றன. இந்த இயற்கை காட்சீகளைத் தாண்டி செயற்கையாக அமைந்த கலப்ரரீக்குள் நுழைகின்றான் கண்ணன்.

தனது பாடத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட புத்தகத்தைக் கையில் எடுக்கின்றான். கண்களை அங்குமிங்கும் திருப்பித்திருப்பி பார்த்துவிட்டு தனக்குப் பீடித்த கதிரையில் அமருகின்றான். அவனுக்கு அருகில் மது அம்ந்திருந்தாள். மெதுவாக அவளைப்பார்த்து “குட்மோனிங் மது” என்றான் அவனும் பதிலுக்கு “மோனிங்” என்றாள். புத்தகத்தாள்களைத் தட்டியின்றான். அவை தட்டப்பட்டு நாற்றுக்கு மேற்பட்ட பக்கங்கள் சென்றுவிட்டன. ஆனால்,

அவனுக்கு முதல் பக்கத்தில் தலையங்கமென்னவென்றே தெரியாது.

மதுவைப்பார்த்த கண்வாங்காமல் இருக்கின்றான். அவனும் இடையீடையே எழுதிவிட்டு இவனைப்பார்த்து வாய்க்கொடுப்புக்குள் ஒரு புன்னகை மூலம் சீக்னல் காட்டுவாள். என்ன கண்ணன் புத்தகத்தை தலைகீழாகப் பிடித்திருக்கிங்க” “அட ஏதோ சீந்தனையால்.....” எனக் கூறியவாறு கண்ணன் வார்த்தைகளைத் தடுமாறினான்.

கண்ணனுக்கு பல நாட்களாக மதுவிடம் தனது விருப்பத்தைக் கூறவேண்டுமென்று நினைத்த நாளிலிருந்து ஆண்டுகள் இரண்டு கடந்துவிட்டன. கண்ணனவீடு ஒருவருடம் குறைவாகவே படித்தாள் மது.

பத்துப்பக்கங்களைப் பார்த்துபார்த்து எழுதிய மது “கண்ணன் வாங்களன் ட குடிச்சீட்டு வருவம்” “இல்ல வேண்டாம் நான் இப்பதான் சாப்பிட்டுட்டு வந்தனான்.” கண்ணனுக்கு மனதுக்குள் இவள் தீரும்பவும் ஒருக்காகேட்கமாட்டாளா? என்று நினைத்து சுமநா கொப்பளிப்பதைப்போல மனம் துள்ளித்துள்ளிப் பாய்ந்தது. மீண்டும் மது “பரவாயில்லை வாங்க” “சரியென்ன செய்வது” எனக் கூறியவாறு எழுந்து செல்கின்றான்.

கண்ணனும் மதுவும் போவதைக்கண்ட அவனது சக மாணவர்கள் தீட்டிரன்று குறாவளி வந்ததைப்போல

புமுதியைக் கீளரீக்கொண்டு ஆ.... ஆ.... கண்ணன் என்று கத்தினார்கள். கண்ணன் மெதுவாக சீரித்தான். மது அவனைப் பார்த்து “நான் கெண்டினுக்குள் இருக்கிறன் வாங்க” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றாள்.

கண்ணனைச் சுற்றிநின்ற மாணவர்கள் கூட்டம் “மச்சான் புடிச்சாலும் பிடிச்சடா நல்ல பீள்ளைய” என வார்த்தைகளை அடுக்கினார்கள். “இல்லடா மச்சான்....” கதைக்க முற்பட்ட வேளையில் “சரி சரி நீ ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம் போய்ட்டு வா” என்று கூறி அவனைக் கலைத்தனர். அவனும் இதனை தனது சந்தர்ப்பமாக எடுத்துக்கொண்டு இந்த இப்பவாரண்டா என கூறமுற்படும் முன்னர் இன்னுமொருபக்கம் சீல பெண்கள் கூட்டமாக வந்தனர். அவர்கள் பக்கம் இவர்களின் பார்வை தீரும்ப கண்ணன் மறைந்துவிட்டான்.

மது டையும் வடையடினும் கண்ணனுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தாள். “என்ன நேரமாச்சா” என்றதும் “இல்ல” என்றாள் மது. இருவரும் உல்லாசத்தில் தீவெத்தனர். கெண்டனீல் இருந்த அனைவரது கண்ணனையும் கட்டிவிட்டு மந்தீரவாதிகள் மந்தீரம் செய்வதைப்போல பாதி டையையும் வடையையும் மாறிமாறிச் சாப்பிட்டனர். கண்ணனுக்கு மதுவீட்டு நீலையெல்லாம் நன்றாகவே தெரியும் இருந்தும் தனது மனதைத் தீருடிய முதல் ஆசைநாயகியாக இவள் தீகழ்ந்தாள்.

இருவரும் இணைந்தே வெளியீல் வந்தனா. இவனின் சகமாணவர்கள் எவரும் அங்கு நீர்கவீல்லை. இதைக்கூட இவன் மறந்துவிட்டான். ஏதோ இது இவனது நல்லகாலம் என்றே கூறுவேண்டும்.

லைப்ரரிக்குள் மீண்டும் நுழைந்த இருவரும் அதே இடத்தீல் அமர்ந்தனா. இடையீடையே கண்ணன் புத்தகத்தீல் முதல் பக்கத்தீல் முதல் எழுத்தைப் பார்த்ததும் புத்தகமெல்லாம் மதுவாகத் தோன்றும் இதனால் அவனால் பாடக்க முடியவில்லை. ‘மது நீங்க பெரிய பணக்கார குழும்பமென்று சொல்லுறாங்க இப்பாடிருக்க என்னைப்போல ஒருவன் உங்களிடம் தனது காதலைச் சொன்னால் என்ன செய்விங்க’ என்று மெதுமெதுவாகக் கதையை ஆரம்பித்தான்.

‘சத்தும் போடாம பாடக்கிறிங்களா?’ என ஓரே பதீல் சூரினாள்.

“இல்ல மது எனக்கொரு வீருப்பம் கருநாளா இருக்குது” “சொல்லுங்க கேட்பம் என்ன வீருப்பம்” என்று.

“டேய் கண்ணனா என்னடா கொஞ்சநாளா உன்ன இங்கிலீஷ் கிளாஸ்ஸீல் காணவில்லை” அவனது நன்பன் ரவி வந்து கறுக்கிட்டான். “அதுவந்துடா நா வீட்டுக்குப் போயிருந்தன்னடா....” கண்ணன் சூரியீட்டு கடல் அமைதி கொள்வதீணைப்போல இருந்தான். அவன் நிலையை

வீளங்கீக்கொண்டு   ரவி   வீலத்தீக்கொண்டான்.
 ‘பருபாவீக்கு எந்த நேரம் என்ன கதைக்கீற்றுதலு தெரியாது’
 என வாய்க்குள் புறபுறுத்துக்கொண்டான்.

மீண்டும் மதுவைப் பார்க்கின்றான் கண்ணன். அவள் ஏதோ   அவசரஅவசரமாக   எழுதுவதைப்போல எழுதிக்கொண்டிருந்தாள். பாதீயாக   வெட்டிவைத்த தக்காளிப்பழும் போல இருந்த உதடுகளை மேல்பல்லினால் கீழ் உதட்டைக்கடிப்பதும், மேல் உதட்டை இரண்டு பல்லுக்கும் இடையே இழுத்து சொருக முற்படுவதும், இரத்தக்கலர் போல இருந்த நாக்கினால் இரண்டு உதடுகளை இடையீடையே தடவித்தடவி ஈரமாக்குவதும் மென்மையான கைவிரல்களில் போட்டிருந்த மோதிரத்தின் நடுவில் இருந்த வைரக்கல் அவனது கண்ணை இடையீடையே ஓவிமங்க செய்வதும், இதையெல்லாம் விட அவள் எழுதிக்கொண்ட தனது இரண்டு கால்களையும் ஒன்றுடன் ஒன்றாக அடிப்பது பேணனயை பல்லிடைக்கே வைத்துக்கொண்டு கண்ணிமைகளை வெட்டாமல் யோசிக்கும்   காட்சியும்   இவையெல்லாத்தையும் பார்க்கும்போது   அவனுக்கு   அவளை   அப்படியே சீலைவாடுக்க வேண்டும் போல இருந்தது.

2

மீகவும் ஏழ்மையான குரும்பத்தில் பீறந்தவன்தான் கண்ணன். இவனுக்கு இதற்கு முன்னா வறுமையென்றால் என்னவென்று   நன்கு   அறிந்திருந்தான்.   இருந்தும்

காதலென்றால் என்னவென்று தெரியாது. இவனது நந்தையார் வீறு வீயாபாரம் செய்துதான் இவனைப் பல்கலைக்கழகம் வரை படிப்பித்தார். வீட்டுடன் இருந்ததீனால் நல்ல கட்டுப்பாட்டுடன் இருந்தான். எப்பொழுது தனியாக படிக்கச் சென்றானோ அன்று தொடங்கி சமூகத்தால் ஒதுக்கப்பட்ட கெட்டபழக்கங்கள் எல்லாவற்றையும் தேடித்தேடி செய்தான்.

ஏன் தானோ படித்து கொஞ்சநிலை உயர்ந்து வீட்டால் இப்படியான கெட்ட வழிகளைத் தேருகின்றார்களோ தெரியவில்லை. கண்ணனின் நந்தை இவனை படிக்கவைத்து வீட்டால் தனது மூன்று பெண் பிள்ளைகளையும் பார்த்துக்கொள்வான் என்று நினைத்து நினைத்து தனது இரத்தம் சீந்த சீந்த வீறு வெட்டி வீயாபாரம் செய்து மாதம் மாதம் ஒரு தொகைப்பணம் அனுப்பிக்கொண்டேயிருப்பார்.

கண்ணனின் தாய் இன்றைக்கோ நாளைக்கோ என்று உயிருக்குப் போராடனாள். “மகனே லீவு கிடைச்சா வீட்டுக்கு வா.....” என்று அவனின் தக்கப்பன் பல தடவைகள் கடிதங்கள் போட்டதுடன், டெலிபோனும் பண்ணினார். இவனோ இந்தா நாளைக்கு நாளைண்டைக்கு என்று கூறி கூறி ஓன்றரை வருடங்கள் கழிந்து வீட்டன.

பாடசாலையில் படிக்கும் காலத்தில் கண்ணன் வீட்டுக்கும், ஊருக்கும், பாடசாலைக்கும் கட்டுப்பட்டு

நடந்தான். இதனால் இவ்வூர்மக்கள் இவன் யீது பெரும் நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர்.

பல்கலைக்கழக அனுமதி கீடைத்ததையொட்டி இவனுக்கு அவ்வூரிலே பெரிய பாராட்டுவீழா நடந்தது. இவனே அந்தக் கிராமத்தில் பல்கலைக்கழகம் சென்ற முதல் மாணவன் என்ற பட்டத்தையும் தனதாக்கீக் கொண்டான். இவனது கிராமத்தில் எத்தனையோ பணக்காரர்க் குடும்பங்கள் இருந்தன. தொடக்க காலத்தில் கண்ணனின் குடும்பத்தை மதிப்பதேயில்லை. இவன் பாதித்து முன்னுக்கு வந்ததும் அவர்களைத் தேடிவந்து உறவுகொண்டாடினார்கள். என்ன செய்வது கண்ணன் செய்யும் வேலை ஊருக்குத்தான் தெரியுமா? அல்லது குடும்பத்துக்குத்தான் தெரியுமா?

3

மதுவீன் செயற்பாடுகளை இரசீத்தவாறு இருந்த கண்ணன் 'மது ஒன்றும் கதைக்காம இருக்கீறீர் என்ன பிரச்சினை' 'ஒன்றுமில்லை நானைக்கு ஒப்படையொன்று கொடுக்கணும் அதுதான் எழுதுகீறன்.

"என்ன மது அதுக்கீடையில மறந்திட்டியா முதலில் நா கனநாள ஒரு வி.ட..ய..ம்" என்றதும் "ஆய் ஆய் சொல்லுங்க"

"மது எனது வாழ்க்கையில் எத்தனையோ ஆண்களையும் பெண்களையும் கண்டிருக்கின்றனனான். ஆனா

உன்னைப்போல ஒரு நல்ல பெண்ண இந்த கெம்பசுக்கு வந்த பீறகுதான் கண்டேன்” “சரி இப்போ அதுக்கு என்ன” மீண்டும் மது ஒரே பதில்.

கண்ணனுக்கு தனது மனதில் உள்ளதை சுறாவிட்டால் இதயமே வெடித்துவீடும் போல இருந்தது.

“தம்பீ நானும் விழயவீருந்து பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன். மாற்மாறி இரண்டு பேரும் கதைச்சீக்கொண்டே இருக்கிறீங்க இது என்ன தெரியுமா, “லைப்ரா” என கைப்பரி மேற்பார்க்கவயாளர் ஏசினார்.

கண்ணனுக்கு அந்த ஜயா ஏசியது எல்லாம் பௌரிசாகத் தெரியவீல்லை அவர் அங்கிருந்து சென்றதும் ‘மது’ என்று பேச்சை மீண்டும் தொடர்ந்தான். அவளோ அறிந்தும் அறியாதவள்போல “அப்படி என்னதான் உங்கடவீருப்பம் சொல்லுங்க பாப்போம்” என்றாள். நா..நா.. உங்கள் எனது உயிருக்கு உயிராக காதலிக்கிறேன்.

அ..அ.. என ஏதோ சுற முற்பட்டாள். அதற்குள் மதுவின் பிரண்ட் சோபா வந்து “அடியேய் உன்றை தமிழ்க்கொப்பிய ஒருக்கா தா” என்றாள். கண்ணனுக்கு சோபாவை சீவழுஜைக்குள் புகுந்த கரடிபோல நினைத்தான். மடச்சி எங்க எந்த நேரத்தில் என்ன எப்படி வாங்க வேண்டும் என்று அவனுக்குத் தெரியாது” புறப்புறுத்தது கண்ணனின் வாய். இவர்கள்

இருவருக்குமிடையே இப்படியொரு உறவு இருக்குமென்று அறிவதற்கு என்ன அவள் தீர்க்கதரசீயா, இல்லையே இவனும் சாதாரண மாணவிதானே.

சீல வீணாஷகள் மெளனமாக இருந்த மதுவீன் முகம் கண்ணன் சூறியதைக் கேட்டதும் முகத்தில் இனந்தெரியாத சந்தோஷம் சோபா மெதுவாக அந்த இடத்தைவிட்டு வீலகிவிட்டாள்.

பசீயோடு இருந்த கழுகுக்கு உணவு சீடைத்தது போல “நானும் கண்ணன் உங்கள் உயிருக்கு உயிரா நேசீக்கிறன் நா எப்படி இத சொல்லுறந்து எண்டு யோசித்தனான்.”

இதைக்கேட்டதும் கண்ணன் என்ன செய்வது என்றே தெரியாமல் தடுமாறினான். அன்றைய பொழுது தடுமாற்றத்தேலையே கழிந்துவிட்டது இருவருக்கும்.

4

“டேய் கண்ணா நீ இப்ப வர வர சரியா படிக்கிறதுமில்லடா நேரங்காலம் தெரியாமல் தூங்குறடா” அவனது ரூம் மேட் ரஜீஸ் கண்ணனின் தொடையில் தட்டி எழுப்பினான்.

கண்ணன் மதுவைக்கண்டு ஜிந்து மாதங்களாகவிட்டது. லேக்ஸ்சஷன் கிளாசக்கும் வருவதீல்லை. இவன் தேடாத இடமில்லை. கேட்காத

இடமில்லை. கடைசீயீல் களைத்துப்போனான். இப்போது அவன் கலப்ராக்கு அவ்வளவாக போவதுமில்லை.

ஒரு சமயம் இரண்டு கழுதங்கள் கண்ணனுக்கு வந்தன. அதீல் ஒன்றுக்கு “ப்ரம்” போடப்பட்டிருந்தது. ஒன்று “ப்ரம்” இல்லாமல் வந்தது. கொஞ்சநாளாக டெலிபோன் கடைக்குக்கூட அவன் போவதீல்லை.

“ப்ரம்” போட்டிருந்த கழுதம் வீட்டில் இருந்து வந்ததீனை அறிவான். அதனால் அதனை உடைத்துப்பார்க்கவில்லை. “ப்ரம்” போடாத இரண்டாவது கழுதத்தை உடைத்தான். அதீல் மதுவின் படத்துடன் ஏதோ லண்டனில் இருந்து வந்தானாம் குமார் என்பவனின் படமும் இணைந்து தீருமண அழைப்பீதம் இருந்தது.

அன்று மதுவை நினைத்து மதுச்சாலைக்கு சென்று அளவுக்கு அதீகமாக மதுவை நினைத்து நினைத்து மது அருந்தினான்.

எப்பாழோ ரஜீஸ் ரூமில் கூட்டிக்கொண்டு வீருவான். இப்பாழ்யாக நான்கு நாட்கள் கழிந்தன. கண்ணனின் சேட்டை ரஜீசும் ரஜீஸின் சேட்டை கண்ணனும் போருவதுண்டு. ரஜீஸ் அன்று தனது சேட்டை துவைக்கும் பொழுது ‘ப்ரம்’ போட்ட கழுதம் நனைந்து கீழிந்துவீட்டது. அதை அவன் ஏறுத்து பொருத்தி வாசித்தபோது தீகைத்துப் போனான். உருத்தின உடையாக கண்ணனைத்

தேஷனான். கண்ணன், மதுபானக்கடையில் நின்றான். களளக்க களளக்க ஓடிய ரஜீஸ் “அடைப் கண்ணா உன்றை அம்மா செத்துப்..போ..னார்” என்றாம் அவனது கையில் இருந்த மது போத்தல் சீமெந்து நிலத்தில் பொத்தென்று வீழுந்து நொருங்கியது. அங்கே வீட்டிழக்குப் பயணமான கண்ணன் தாயின் புதைகுழியைத்தவீர வேறு எதையும் காணவில்லை. இப்போது இவன் சமுதாயத்தில் அந்நியப்பட்டவனாக மாறிவிட்டான். ஏன்தானோ தெரியவில்லை இவன் ‘காதல் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதிதான். காதலே வாழ்க்கையில்லை. இதைவிட எவ்வளவோ பகுதிகள் உண்டென்பதை இவ்வளவு பாடத்தும்கூட அறியாமல் இருக்கின்றான்.

■ முற்றும் ■

“.....ஜேயோ நான் இந்த
கடுகாட்டில் காதலிக்க வந்தனானா?
அல்லது கற்பையிழக்க
வந்தனானா? அல்லது
சாகவந்தனானா?.....”

வசந்தம் தொலைத்த காதலீ

வசந்த காலத்தீல் புள்ளினங்கள் பாடித்தீரிவதை
போலத்தான் வசந்தாவும் ஒரு காலத்தீல் இருந்தாள்.
பறவைகளுக்கு வருடத்தீல் குறிப்பிட்ட காலந்தான்
வசந்தம் வரும். ஆனால், இவனுக்கு அவனைக் கண்ட நாள்
முதல் இரவு பகலாக வசந்தம் வந்து வந்து போவதுண்டு.
இருந்தும் சீல வருடங்கள் கழிந்ததும், பறவைகளுக்கு
வரும் வசந்த காலத்தீல் ஈடு அவனுக்கு வசந்தம்
வருவதீல்லை.

“ஹலோ .....ஹலோ..... உம்ம எங்கையோ
கண்டமாதீரியிருக்க நீர் என்ன ஏயல்லா செய்கிறீர்.

ஓம்.....

என்ன வருத்தம் காச்சலா?

இல்ல சைக்கிளிலிருந்து வீழுந்து காலில் லேசா அடிப்பட்டு
நோவது அதுதான் மருந்து கட்டுவம் என்று

உம்முடைய நம்பர் எத்தனை

நம்பரா? பத்து

ஆஹா எண்ட நம்பா ஒன்பதாவது

ஹலோவில் ஆர்ப்பித்த வசந்தன் ஒன்பதாவதில் முடிப்பதற்குள் அவளின் பெயர், விலாசம், வீட்டுநிலை என பல விடயங்களைத் தெரிந்து கொண்டான். வசந்தா ஆழில்லாத கவர்ச்சி பெண்தான். இதனால் முடிவடைந்துவிட்டது. இவர்கள் இருவரும் முதலில் சந்தீத்துக்கொண்ட இடம் இந்த வைத்தீயசாலைதான். ஏதோ வைத்தீயசாலையிலும் வசந்தாவுக்கு இல்லாத செல்வாக்கு வசந்தனுக்கு உண்டுபோல இல்லாட்டி வைத்தீயர் வெளியில் காசுக்கு வாங்கச்சொன்ன மருந்தை அதே வைத்தீயரிடம் எவ்வாறு வாங்கிக்கொடுக்க முடிந்தது.

இவ்வூரில் உள்ள வீரபத்தீர் ஆலயத்தில் தீருவிழா ஆர்ப்பித்து விட்டது. வசந்தன் இரண்டு வருடங்கள் அவ்வூரில் இல்லாததீனால் தான் வெளிநாடு சென்று வந்ததும் நேர்த்தீக் கடனுக்காக காவடி ஏடுப்பதாக சாமிப்பிடம் வேண்டினான்.

காவடியாட்டம் ஆர்ப்பித்து விட்டது. மேளத்தீன் ஓலியும் நாதஸ்வரத்தீன் ஓலியும் ஆர்ப்பித்து விட்டன. வசந்தன் மெதுமெதுவாக ஆட ஆர்ப்பிக்கின்றான். சீரிது

நேரம் காவழியுடன் வீறைத்துப்போய் நீன்றான். முன்னால் வேறுயாருமில்லை. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் கண்ட வசந்தா அதே இளமையுடனும் கவர்ச்சீயுடனும் இருக்கின்றாள். மெல்லிய சீரிப்புடனும் தலையில் கற்புச் சட்டியுடனும் செல்கின்றாள். இவன் நீலைத்துருமாறி திரும்பவும் தனது ஆட்டத்தை ஆரம்பிக்கின்றான்.

இருவரும் இரவு நேருக்கு நேராக ஜஸ்கீரிம் கடையில் சந்தீத்து தமது காதலைப் பரிமாறிக் கொண்டனர். அன்று தொடங்கி ஒருவருடம் வசந்தம் கண்ட காதலியாக இருந்தாள்.

வசந்தன் தாய், தந்தை, சகோதரர், எல்லோரும் வெளிநாட்டில் நிரந்தரமாகக் குழுயேறிவிட்டனர். இருந்தும் வசந்தன் எதற்காக இங்கு வந்தான். காதலிக்காகவா? அல்லது நேர்த்தீக்கடனுக்காகவா? அல்லது .....?

வந்த காரியம் முடிந்துவிட்டதுபோல இருவரதும் காதல் ஆரம்பித்து ஒரு வருடம் கழியும் காலம் நெருங்கீவிட்டது.

“வசந்தா வாரியா இன்டைக்கு பக்கத்து வூரில் திருவீழா நடக்குது போவம்” எனச் சொன்னதும் ஒ...ஒ.... அதுக்கென்ன.

போரினால் கணவனை இழந்து வீதவையாகிய தனது அக்காவிடம் தனது நண்பீவிட்ட போறன் என்று

பொய் சொல்லிவிட்டு இரவோடு இரவாக
புறப்பட்டுவிட்டாள்.

அன்று வழிமைக்கு மாறாக, “வா அங்கால போய் வருவோ” என்று வசந்தாவை கூட்டிச்சொன்றான்.

ஏதோ ஜனக்கூட்டமில்லாத இடத்தைக் கண்டதும் வசந்தா..... இஞ்ச எனக்கு வர பயமாயிருக்கு! “இல்ல பயப்பிடாத நானிருக்க என்ன பயம் வா” இவனும் வசந்தகன நம்பி சென்றாள்.

“இல்ல உன்ன இஞ்ச கூட்டி வந்தனான். ஏதாவது தனிமையில் கதைப்பமென்று”. “ஐயோ இவ்வளவு தூரமா” என்று கூறியவாறு இருவரும் மேடாக இருந்த ஒரு இடத்தீல் அமர்ந்துகொண்டனர்.

அன்று இரவு வீழ்ந்ததும் எழுந்து பார்த்த போது தன்னுடன் வசந்தன் இல்லை. தான் யாருமில்லாத சுடுகாட்டில் இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டாள். மீண்டும் பழைய ஞாபகங்கள் வந்தன. அணிந்திருந்த சாறி கற்பை இழந்ததுக்கு அறிகுறியாக இரத்தக்கறையாக காட்சியளித்தது.

“ஐயோ நான் இந்த சுடுகாட்டில் காதலீக்க வந்தனானா? அல்லது எனது கற்பையீழுக்க வந்தனானா? அல்லது சாகவந்தனானா? அக்கா எவ்வளவோ சொல்லியும்

கூட நான் கேட்கவில்லையே” என்று பலவாறு நினைத்துக் கொண்டு வசந்தனின் வீட்டை நோக்கிச் சென்றாள்.

அவனோ காதலிக்காகவும் வரவில்லை, நேர்த்தீக் கடனுக்காகவும் வரவில்லை. தனது வீட்டையும் காணியையும் வீற்கவே வந்திருந்தான் என்பதை அவள் தெரிந்துகொண்டாள். இவனோ அக்காவின் பேச்சுகளுக்கும் தீட்டுகளுக்கும் மத்தீபில் ஒரு பெண் குழந்தையை பெற்றெடுத்தாள்.

சீல காலங்கள் போனதும் அக்காவும் இறந்து போனாள். அந்த குழைசயீல் வசந்தாவும் அவளின் மகளுமே வசீத்து வந்தனர்.

வசந்தாவின் மகள் சீந்து பாடசாலை முடித்து வந்ததும் வசந்தா வேலை செய்யும் இடத்தீற்குச் சென்று, வரும்போது இருவரும் ஒன்றாகவே வீடு தீரும்புவார்கள். வரும் போது தாங்கள் ஆசையாக வளர்க்கும் பசுமாட்டுக்கு கடக்கத்தீவில் புல் கொண்டே வருவாள். சீந்து ஏதோ வளர்ப்பு நாயைப் போல பீன்னே வருவாள்.

॥ முற்றும் ॥

‘..... ஒரு இராணுவவீரன் மச்சான் சரத் உனக்கு உங்கட வீட்டிலிருந்து கடிதம் வந்திருக்கிறதா? “கடிதத்தை நீட்டினான். சரத் கையில் வாங்கத்தான் முடிந்தது அதை அவனால் உடைத்து பார்க்கவோ வாசிக்கவோ முடியவில்லை....”

ஏமாற்றம்

விறுவிறுப்புடன் அதீகாலை இராணுவப்பைர்சி முகாமின் பயீற்சீத் தீடலில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. சரத் என்ற இராணுவ வீரனும் வழுமையைப்போல் பயீற்சீயில் ஈடுபடுகின்றான். இருந்தும் அவனுக்கு இறந்த தந்தையின் ஞாபகம் வந்து வந்து போகின்றது.

காலிபீல் உள்ள மிகவும் வறிய குடும்பத்தை சேர்ந்த சரத்துக்கு இரண்டு பெண்பீள்ளைகளும் ஒரு ஆண்பீள்ளையும் அழகிய மனைவியையும் கொண்ட குடும்பம் சரத் சாதாரண மனிதனைப்போலவே சூலித்தொழில் வேலை செய்து வந்தான். வறுமையைனால் வாடிய சரத்துக்கு தனது குடும்பத்தை எவ்வாறு நடத்துவது என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. வேறு வழி எதுவும் தெரியாமல் இராணுவத்தீல் இணைந்து கொண்டான்.

இப்படியாக இவன் காலிப்பகுதியில் கீட்டத்தட்ட இரண்டு வருடங்கள் இராணுவமாக கடமையாற்றினான்.

அக்காலப்பகுதியில் புதிதாக இராணுவத்தில் இணையும் வீரர்களை நாசக்காக போர் இல்லாத பகுதிகளில் சீலகாலங்களில் வைத்திருப்பது. தளபதி கட்டளைப்பழை நடக்க வேண்டும் என்ற வீதி இவனுக்கு அதுவரை தெரியாது.

சரத் இராணுவத்தில் சேரும் முன் சரத்தின் மனைவியோ பீள்ளைகளோ ஒரு நேரமேனும் வயிறு நிறைய சாப்பிட்டது கிடையாது. பீள்ளைகள் பாடசாலைக்குச் செல்லும்போது ஒரு வெள்ளைச்சட்டடைக்கு மாற்றுச்சட்டடை அணிந்ததை கனவீல்கூடக் கண்டறியார். இது ஆண்பீள்ளைக்காவது ஒரளவு பொருந்தும். இது எந்தளவு பெண்பீள்ளைக்கு சாத்தியமாகும்.

ஒரு பொழுது சரத்தின் கடைசீ மகனான குணசேனனுக்கு பாடசாலையில் நடந்த சம்பவம். பாடசாலை இடைவேளைக்கு பீள்ளைகள் அனைவரும் தேநீர் கடைக்குச் சென்று வீதவீதமான தீங்பண்டங்களை வாங்கி வாங்கி சாப்பிடுவார்கள். குணசேனனுக்கு இதனைப் பார்க்கும்போது வாய் ஊறும். ஆனால், என்ன செய்வது வாங்க முடியவில்லை. இவனை எவரும் நண்பனாகக்கூட ஏற்றுக்கொள்வதீல்லை. ஏனென்றால், அந்தளவு இவன் வறுமையாக இருந்ததீனால், இவனை எவருமே கூட்டிச் செல்வதுமில்லை. தேநீர் கடையில் நிற்கின்ற வழவுமானது. எஜமான் சாப்பிடும் போது ஏதாவது போட-

மாட்டானா? என்று ஏக்கத்தூடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் நாய்போல அவன் காத்து நீண்றான் என்ன செய்வது நாய்க்கு மிச்சாப்பாடாவது கீடைக்கும் இவனுக்கு அதுவும் கீடைக்கவில்லை.

இவன் இவ்வாறு நீண்றவிடயம் எவ்வாறோ சரத்தீன் காதில் விழுந்துவிடுகின்றது இதனை நீணைத்து நீணைத்து அழுகின்றான். கண்ணீர் வரவில்லை அழுது அழுது கண்களில் கண்ணீர் வற்றிவிட்டது.

தனது மகன் அடைந்த துன்பத்தைப் போல சரத் எவ்வளவு துன்பம் அடைந்திருப்பான். தனது பீள்ளைகளைப் பாடப்பீக்க வேண்டும் பெண்பீள்ளை இரண்டையும் நல்ல இடத்தீல் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்னை நம்பி வந்த மனைவி எல்லா வசதியுடனும் வாழ வேண்டும் என்ற ஆசையுடன் மாடாய் உழைக்கின்றான்.

1995 யூன் மாதம் உம் தீக்கி சரத் வீட்டை நோக்கி களைக்க களைக்க ஒழிவருகின்றான். மனைவியைப் பார்த்து “நோனா நோனா என்னுடைய இரண்டு வருட சேவையைப்பாராட்டி எனக்கு கீழ் பத்து படைவீரர்களை வீட்டு அவர்களுக்கு தலைவராக என்னை விடுத்திருக்கிறார்கள்! அதுமட்டுமா / நோனா என்ன மாங்குளம் என்ற வன்னி கிராமத்துக்கு இடமாற்றப்போறாங்க அதோடு எனக்கு இப்போ தார இரண்டாயிரம் ரூபா

சம்பளத்துடன் 10 ஆயிரம் ரூபா கூட்டப்போறாங்க” என்ற மனத்துழிப்புடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் சீங்களத்தில் கூறினான்.

“என்னங்க உங்களை இடமாற்றப் போறாங்களா? வேண்டாம் வேண்டாம் அப்பா அது பயங்கரமான இடம்” என்று அமுதபாடு கூறினாள். அழியே நோனா மொத்தம் பன்னிரண்டாயிரம் ரூபாய் சம்பளம் தரப்போறாங்கி அதோடு நான் பத்துப்பேருக்குத் தலைவன்! எல்லாமே உனக்கும் புள்ளைகளுக்கும்தானே” என்று வரப்போகும் வீளைவு என்னவென்று சீந்திக்காமல் கதைத்தான். மெளனமாக அரைகுறையான மனுதுடன் தலையை ஆட்டினாள் நோனா.

எப்படியோ அந்த இரண்டாயிரம் ரூபாய் சம்பளத்தின் போது தனது பீள்ளைகளைப் படிக்க வைத்து அதில் சாப்பிட்டு குரும்பம் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்ததுடன் இரண்டு பெண்பீள்ளைகளும் வளர்ந்துவிட்டனர். அவன் மகன் குணசேனனுக்கும் பத்தொன்பது வயதாகிவிட்டது.

சர்த்தும் புறப்பட்டு மாங்களும் என்ற கிராமத்துக்கு வந்துவிட்டான். இரண்டுவருடம் அவனுக்கு இராணுவத்தில் இருந்த நிம்மதீ இங்கு வந்த ஒரு வினாடியிலையே போய்விட்டது. அந்தளவு வெடிச்சத்தமும் மரண ஓலங்களும் எப்படியோ தனக்கு இரண்டாயிரம் ரூபா சம்பளத்துடன் காலியீல் வேலைபார்த்தால் போதும் போல இருந்தது. அவனால் முடியவீல்லை இவனுடன் வந்த பத்துவீரர்களில்

நான்கு வீரர்களே இருந்தனர். அவனுக்கோ நாள்போகபோக வீட்டின் ஞாபகம் அலை அலையாக வந்து மோதுகின்றது. கரையைத் தாண்டிவர முடியவீல்லை. பெரிய பெரிய அதீகாரிகளிடம் ஒருனான் தனக்கு இடமாற்றி தருமாறு அதனாலெல்லாம் எந்த வீதமான பயனும் கிடைக்கவீல்லை வேண்டா வெறுப்புடன் கடமையைச் செய்து வருகின்றான். இருந்தும் மகிழ்ச்சீ தனது குடும்பம் ஒரு நேரத்துக்கூட சாப்பிட வழி இல்லாமல் இருந்த குடும்பம் இன்று மூன்று நேரமும் சாப்பிட்டும் குடிசைவீட்டில் இருந்த குடும்பம் கல்வீட்டில் சகல வசதியுடனும் இருப்பதை நினைத்து நினைத்து.

சரத் மாங்குளத்துக்கு வந்த மூன்று வருடங்கள் கழிந்துவிட்டது. வீட்டிருக்கு ஒருநாள்கூடச் சென்றதீல்லை. எப்படியோ பெரிய அதீகாரிகளிடம் கதைத்து பத்து நாட்கள் லீவு கிடைத்தது. வீட்டிருக்குப் போகப்போகின்றேன் என்ற சந்தோஷத்தீல் அவன் மழைபெய்து ஓய்ந்துவிட்டதும் பசக்கன்றுகள் மகிழ்ச்சீயில் ஒழிவிளையாடுவதைப் போல இருந்தான்.

அன்றுதான் என்ன நடந்தது. மேல் அதீகாரியிடம் இருந்து அறிவீத்தல் வருகின்றது (விசேட அதீகாரி) எவரும் லீவீல் வீரு செல்ல வேண்டாம் என்று கட்டளை வருகின்றது. அறிந்த சரத் நெருப்பில் வீழுந்த புழுப்போல துன்பப்பட்டான். அவனுக்கும் தெரியும் இன்று ஏதோ பெரிய

சண்டை நடக்கப் போகின்றது என்று இருந்தும் வீட்டை நினைத்து மன அமைதி தீவிர என்று வெடிச்சத்தம் கேட்கின்றது. சண்டை தொடங்கிவீட்டது என்று ஆயத்தமாகி வீட்டான்.

அப்பொழுது ஓடிவருகின்றான் ஒரு இராணுவவீரன் “மச்சான் சரத் உனக்கு உங்கட வீட்டிலிருந்து கடிதம் வந்திருக்குத்தா?” கடிதத்தை நீட்டினான் சரத் கையில் வாங்கத்தான் முடிந்தது அதை அவனால் உடைத்து பார்க்கவோ அல்லது வாசிக்கவோ முடியவீல்லை. துப்பாக்கி ரவைகள் பதம் பார்க்கின்றன இருந்தும் சரத் அதிஷ்டவசமாக உயிர் தப்பிவீட்டான். கடிதம் எந்து சாம்பலாகி வீட்டது. கடிதம் கொண்டு வந்த வீரன் “அம்மே” என்று பெரும்சத்தத்துடன் நீலத்தில் வீழ்ந்ததுதான் தெரியும் அவன் உயிர் உடலை வீட்டு பரிந்துவிட்டது. “அவனது குடும்பம் என்னபாடோ” என்று நினைத்தான் சரத்.

சரத்துக்குக் கையில் வெடிப்பட்டதீனால் எப்படியோ பெரிய அதிகாரிகள் ஒருமாத வீவு கொடுத்துவீட்டார்கள். அன்றே புறப்பட்டு காலி வந்து சேருகின்றான். வீட்டு வாசலை அடைந்ததும் அவனுக்கோ பெருமகிழ்ச்சி. சீன்னக்குழிசையாக இருந்த வீடு இன்று பூந்தோட்டமாகவும் கல்வீடாகவும் காட்சியளிப்பதைப் பார்த்து இவன் படும்துயரம் யாருக்குத் தெரியும்?

மனைவி நோனா தனது கணவன் வருவதை சாஸரம் வழியாகப் பார்த்து வீருகின்றாள். “அடே பீள்ளைங்களே அப்பா வந்துட்டாருடா?” என்று ஓடினாள். கட்டியணைத்துத் தமுவீனாள். பீள்ளைகளும் அப்பாவைப் பீடித்தபீடிவிடாமல் கையில் பீடித்து வந்தனர். இந்தச் சந்தோஷம் நீஷக்க வேண்டுமானால் இவன் கட்டாயம் இராணுவத்தில் தொடர்ந்து இருக்கத்தானே வேண்டும். அவன் தன்னுடைய மனைவியீன் கண்களில் கண்ணீர் வடிவதைக்கண்டு ஏதோ சோகம் நடந்துவிட்டது என்று உணர்ந்துகொண்டான் சரத். “அப்பா அப்பா” என்று நோனா மெதுவாகக் கைதக்க முற்பட்டாள் அவளால் முடியவில்லை. “என்ன..... சொல்லு” என்று பதட்டத்துடன் கேட்டான் “நான் கடிதம் போட்டேன் கிடைக்கவில்லையா?” என்றாள். அங்கு கடிதத்துக்கு என்ன நடந்தது என்று தனது துன்பத்தைக் கூறி தனது மனைவி பீள்ளைகளையும் துன்பநிலைக்கு உள்ளாக்க அவன் வீரும்பவில்லை அப்படி எதுவும் கிடைக்கவில்லையே. குணசேனனோ, பெண்பீள்ளைகளோ, மனைவியோ அப்படி நினைத்திருப்பார்களா, எடுத்த எடுப்புக்கு சரத்தின் இளைய மகள் குரி “அப்பா எங்கட தாத்தாவெல்லோ செத்துப்போனார்” என்றாள். எதற்கு கடிதம் வந்தது என்று அவன் உணர்ந்துகொண்டான். சரத் விம்மி விம்மி அழுகின்றான். “எனக்குக் கஞ்சி கொடுத்து புல்வெட்டி எங்களை வள்க்கத்து ஆளாக்கிய எனது அப்பாவின் சாவுவீட்டுக்குக்கூட நான் இல்லையே என்று பதறினான் அழுதான். தகப்பனின் படம் மாலையிடன் சுவரில்

மாட்டப்பட்டதைக் கண்டு சீலவினாழகன் தீகைத்து நின்றான். இதை அவன் தகப்பன்தான் அறிவாரோ? தனது தகப்பனின் கீரியை வீட்டிருக்காவது நீற்போம் என்று பார்த்தான் அதுவும் முடியவீல்லை லீவு கொடுத்ததோ ஒரு மாதம் தானே என்ன செய்வான் சரத்.

சரத் தனது குடும்பத்தை நல்லங்கைகளுக்கு உய்த்தி விட்டேன் இனி எனக்கு என்ன? என்ற அமைதி மூத்த பீள்ளை இருவருக்கும் தீருமணம் செய்து வைத்து சீதனமும் கொடுத்துவிட்டேன் இளையவன் பாடத்து பெரியவனாகி விட்டான் என்ற ஒரு மன அமைதி அவனுக்குத் தகப்பன் இறந்த செய்தியை ஓரளவு தேற்றியது. சரத்தின் தகப்பன் இறக்கும் முன் மகனே “நீ இந்த உலகத்தில் கஷ்டப்பட்டாலும் உனது பீள்ளைகளை நன்றாய் வாழுவைப்பாய் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு அப்போது நான் உயிருடன் இருப்பேனோ இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது அது உனக்குத் தெரியும்” எனக்கூறியது ஞாபகத்தீர்க்கு வருகின்றது..

ஒரு மாதம் கழிந்ததும் சரத் மீண்டும் மாங்குளம் நோக்கி பயணமாகின்றான். “அம்மா நோனா போய்ட்டு வரட்டா?” சரிங்க அப்பா “குணசேனன் அப்பா எனக்கு அடுத்த முறை வரும்போது மாங்குளத்தில் பலாப்பழம் இருக்குதாமே அதை கட்டாயம் கொண்டுவாங்க” “சரி மகனே கொண்டுவாறன்.”

அன்று சென்றவன்தான் நோனாவுக்கும் வயதுபோம் தலை மூடியெல்லாம் நரைத்துவிட்டது. குணசேனனுக்கும் தீருமணமாகி இரண்டு பீள்ளைகளையும் கண்டுவிட்டான் இன்று வரை சரத் வீட்டுக்கு வரவில்லை.

மனைவீயும் பீள்ளைகளும் கேட்காத இடமில்லை மேடாத இடமில்லை எந்த பயனுமில்லை. நோனா சரத்தை இன்று வருவாரா நாளை வருவாரா என்று ஏக்கத்துடன் பார்த்திருந்தாள். மனைவீக்கு சீல வருடங்கள் சென்றதும் ஒரு தொகைப்பணம் கிடைத்தது. எதற்கு கிடைத்தது என்று அவனுக்கே தெரியவில்லை வழுமைபோல வந்துகொண்டு இருந்த மாதப்பணம், தொகைப்பணம் வர நீஞ்றுவிட்டது. மனைவியின் கைகள் கடிதம் எழுதி எழுதி மரத்துவிட்டன. அவளின் கண்கள் பதிலை எதிர்பார்த்து பார்த்து ஒளி இழந்து விட்டன. பீள்ளைகள் அப்பா... அப்பா... என்று சொல்லிச் சொல்லி அந்த அப்பா என்ற சொல்லே திருமாறத் தொடங்கிவிட்டது. இனி பீள்ளைகள்தான் என்ன செய்வார்கள் மனைவிதான் என்ன செய்வாள்.

■ முற்றும் ■

“..... ஏழைகளைச் சுரண்டு
பணத்துடனும், பதவியுடனும் வாழும்
அகமச்சர்களுக்கா? அன்னதானம்
அல்லது ஒரு நாள் சாப்பாட்டுக்குத்
திருமாறும் ஏழைகளுக்கா? அன்னதானம்.
ஏன்தானோ இந்தக் கடவுள்கூட கண்
தீற்கவீல்லை” என்று வாய்க்குள்
முனுமுனுத்துக் கொண்டே ஒரு
பெரியார்.....”

பனிக்கால மேகங்கள்

பனிக்காலத்தீல் மேகங்களைக் கண்டால்
பைரவீக்கு அந்த நாள் சோகங்கள் வெயில் முன் பனிபோல்
வந்து போவதுண்டு. பனிக்காலத்தீல் மேகக்கூட்டங்களை
வீழியால் பார்த்தால் பனித்துளிகளையும் மேகக்
சூட்டங்களையும் கையால் பீடிக்க முடியும் போலத் தெரியும்.
இருந்தும் பீடிக்க முடியாது. இதைப்போலத்தான் பைரவி
கடந்துபோன வாழ்வை மறக்க நினைத்தாள். இருந்தும்
முடியவீல்லை.

ஆயிரம் அரூதைக் குழந்தைகளைக் கொண்டு
இயங்கும் அநாதை ஆச்சிரமத்தீன் தலைவீயாக இருந்தாள்
பைரவி. “தன்னால் இக்குழந்தைகள் சீறிய வயதீல்
தான்பட்ட கஷ்டங்களை இவர்களும் அனுபவிக்காமல்
இருப்பதைக்கண்டு மகிழ்வாள். பருவமடைந்த
இந்தக்காலத்தீல் என்ன அனுபவிக்க நினைத்த

ஆடவர்கள் ஏன் என்னை மனைவியாக ஏற்க மறுத்தார்கள், இப்போது மட்டும் ஏன் இத்தனை பேர் என்னைத் திருமணம் செய்ய போட்டிபோட்டுக் கொண்டு வருகிறார்கள்? எல்லாம் இந்த அந்தல்து தான்” என்று பலவாறு சீந்திப்பாள் பைரவி.

தாமலிங்கத்தீற்கும், மீனாட்சீக்கும் பிறந்தவர்களே பைரவியும், பைங்கீவியும் என்ற இரட்டைக் குழந்தைகள். எப்படியானாலும் பைரவியே முதலில் உலகத்தைக் கண்டவள். தாமலிங்கம் கல்வேலை செய்தாலும் இடையீடையே வீறகு வியாபாரமும் செய்வார். தாமலிங்கத்தின் தாயும் இவர்களுடனேயே இருந்தாள். ஒரு தீணம் இரண்டு குழந்தைகளும் பாடசாலைக்குச் சென்றிருந்தார்கள். “மீனா மீனா இண்டைக்கு வாவேன் வீறகுக்குப் போயிட்டு வருவம்” என்றதும் “பீளங்க சாப்பாட்டுக்கு வருங்கள்.” வாங்க கெதியா போயிற்று வருவம்”.

அன்று வனத்துக்குச் சென்றவர்கள் தான் காட்டில் இருவருக்கும் என்ன நடந்தது என்றே தெரியவீல்லை? இன்னும் வீடு தீரும்பவேயீல்லை. இதுவும் ஒரு பனிக்காலத்தீல் தான் நடந்தது. தாயும் தந்தையும் இருக்கும்போது பனிக்கு குடையுடன் பாடசாலைக்குச் சென்ற இவர்கள். இவர்களின் மர்மத்துக்கு பின் பள்ளிக்கூட வாசலையே மிதித்த வரலாறு கிடையாது? அந்தளவுக்கு வறுமை அவர்களின் வீட்டில் தாண்டவமாடியது.

பாட்டியால் சரிவர எந்த தொழிலும் செப்ப முடியாது. இரண்டு குழந்தைகளையும் பாடசாலைக்கு அனுப்பாமல் சந்தைக்கு மரக்கறி பொறுக்க அனுப்பினாள். பாட்டியும், பைங்கிளி, செத்து ஒரு வருடத்தில் இறந்து போனாள்.

இருபத்தைந்து வயதைத் தாண்டிய பைரவீ வாழ்க்கையில் என்னவோ? சாதிக்க நினைக்கின்றாள், ஆன் சமூகம் இவளை, அநாதை என்ற பட்டத்தைச் குட்டி நடத்தை கெட்டவளாக ஆக்க நினைத்தது. இவற்றையெல்லாம் காதில் விழுத்துவதீல்லை.

“ஷங்.....ஷங்.....ஷங்” என மணிச்சப்தும் கேட்கிறது. வெளியே பயந்து பயந்து வந்தாள். தபாற்காரன் கைக்கிணுடன் நின்றான். “தங்கச்சி நீங்களா தாமலிங்கம் பைரவீ? உங்களுக்கு ஒரு கடிதம் வந்திருக்கு” என்றதும், பொருக்கென ஓழனாள் இருந்தும் இவன் பொய் சொல்கிறானோ? என துண்ணென அடைந்தாள்.

தபாற்காரன் கடிதத்தை வெளியில் ஏடுத்ததும் நம்பிவிட்டாள். ஆன்டு ஒன்பது வரை படித்தவள் தானே. ‘சீறிய வயதில் அப்பா வங்கியில் எனக்கும் தங்கச்சிக்கும் போட்ட காச வட்டியுடன் இரண்டு இலட்சம் பணமிருக்கு’ என்று கடிதத்தை வாசித்து புரிந்து கொண்டாள்.

இந்த இரண்டு இலட்சத்தையும் எடுத்து எல்லோரையும் போல தனக்கென்று ஒரு வாழ்க்கையைத்

தேடி மகிழ்ச்சீயுடன் வாழ்ந்திருக்கலாம். இருந்தும் அவள் அப்பாடச் செய்யவில்லை. அந்தப் பணத்தில் அநாதை ஆச்சிரமத்தை அமைத்து அநாதைப் பீள்ளளகளுக்கு வாழ்க்கை கொடுத்தாள். பைரவியைப் போல எல்லோரும் சீந்தித்தால், இவளின் செயற்பாட்டைக் கண்டு அரசாங்கம் மாதாந்தம் ஒரு தொகைப் பணத்தை ஆச்சிரமத்துக்கு உதவியாகக் கொடுத்தது.

மீண்டும் ஒரு பனிக்காலம். சாரளத்தின் கரையில் இருந்தவாறு பனித்துளிகளின் ஊடாக பார்க்க முற்படுகின்றாள். அவளால் அந்த மேகக்கூட்டங்களைப் பார்க்க முடியவில்லை. அன்று தீருவெம்பாவை தீனத்தின் கடைசித் தீருவிழா. இந்த நாளில் பைரவி அடைந்த துன்பத்தின் உச்சக்கட்டம். தீரும்பவும் அந்த சம்பவம் ஞாபகத்தீர்கு வருகின்றது.

தாயையும் தந்தையையும் இழந்த காலம் தொடக்கம் வீட்டுப் பொருட்களை வீற்று சமைத்துச் சாப்பிட்டார்கள். பொருட்கள் எல்லாம் முடிய அலையாத கலியாண வீருகளும், செத்த வீருகளும் கோயிற்தீருவிழாக்களுமே. இப்படியான பல நீகழ்ச்சீகளே இவ்களுக்கு சாப்பாடு போட்டன. பைங்கிளியும், பைரவியுமே பாட்டிக்கும் சாப்பாடு போட்டார்கள்.

அன்று தீருவெம்பாவின் கடைசித்தினம் மழைக்காலம் முடிந்து - பனிக்காலம் தொடங்குகின்றது.

குடிசையில் அதீகாலை நித்தியரை விட்டெழுந்து, தலையில் இரண்டு பைகளை மாட்டிக்கொண்டு கடைசீ அன்னதானத்துக்குச் சென்றார்கள். அங்கே அன்னதானம் சாப்பிட யாரோ அமைச்சர் வருகிறாராம்? என்று பொதுமக்கள் எவ்வரும் உள்ளே அனுமதிக்கவில்லை. இருவரும் வெளியே பனிக்காக தலையில் பைகளை வைத்தவாறு நின்றார்கள். “ஏழைகளைச் சுரண்டி பணத்துடனும், பதவியடனும் வாழும் அமைச்சர்களுக்கா? அன்னதானம் அல்லது ஒருநாள் சாப்பாட்டுக்குத் திருமாறும் ஏழைகளுக்கா? அன்னதானம், ஏன்றானோ இந்தக் கடவுள் கூட கண்தீரக்கவில்லை” என்று வாய்க்குள் முனுமுனுத்துக் கொண்டே ஒரு பெரியார். இந்த இரண்டு பிள்ளைகளின் நிலையை நன்கு அறிந்தவர், இரண்டு சோற்று முடிச்சீயைக் கொடுத்து அனுப்பினார். இருவரும் சந்தோஷத்தில் தமது பைகளில் வைத்துக்கொண்டு ஆலயத்தின் வெளிவீதியை விட்டு வீதிக்கு வந்தார்கள். பனித்துளிகள் மழைத்துளிகளைப் போல தூறின.

இலைகள் போடும் குப்பைத் தொட்டியில் பைரவீ நீண்ட வாழை இலையை ஏடுத்து தனக்கும் தங்கச்சீக்கும் தலையில் கவிழ்ந்து பிழித்துக் கொண்டு, தங்கள் குடிசையை நோக்கி வந்தார்கள். மழைக்காலம் கழிந்து ஒருமாதமாகவிட்டது. இவர்களின் வீட்டுக்கு வரும் பாதையில் உள்ள நீர்த்தேக்கம் வற்றுவதற்கு ஜந்து

மாதத்துக்கு மேல் ஆகும். எப்படியோ நீரில் சட்டையை நன்கொமல் வீருவந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள். இதுவே முவருக்கும் இன்றைய பொழுது சாப்பாரு.

அன்றைய தீண்ம் மரக்கறி பொறுக்கி கடையில் வீற்றுவிட்டு சாப்பாட்டுக்கு வேண்டிய பொருட்களுடன் குடிசைக்குத் திரும்புகிறார்கள். இரவாகியதும் பனித்துளிகள் இலேசாகத் தூந்த் தொடங்குகின்றன. முவரும் கோயில் அன்னதானத்தைச் சாப்பிட்டுவிட்டு ஒரு ஒலைப்பாயை குறுக்காக விரித்து நடுவில் பைங்கிளியும் ஒருக்கரயில் பாட்டியும் இன்னுமொரு கரையில் பைரவியும் படுத்துக்கொண்டார்கள்.

பைரவியின் காதில் சாமக்கோழி கூவும் சப்தம் வீழுகின்றது. பைங்கிளி அம்மா....அம்...மா” என்பதற்குள் தீடிரென ‘பொத்’ என்ற சப்தம் கேட்கின்றது. பைரவி வெளி முற்றத்துக்கு வருகின்றாள். பனித்துளிகள் அவளை அலங்கரிக்கின்றன. மேகக்கூட்டங்கள் ஏதோ இழந்து விட்டன போல ஓடுகின்றன. கனவில் தாயைக் கண்ட பைங்கிளி தூக்கத்தில் கட்டு இல்லாத கிணற்றில் வீழுந்து விட்டாள். சாமத்தில் ஊர் கூடியும் அவளை உயிருடன் எடுக்க முடியவில்லை.

கண்ணீரும், பனித்துளிகளும் சேர்ந்து சாரளத்தீன் இரும்பு கம்பீகள் துருப்பீடித்து விட்டன. பனிக்கால

மேகங்களை பனியடன் இப்போது கண்ணீர்த் துளிகளும் சேர்ந்து மறைந்தன. ஆச்சீரமத்தில் நூறு குழந்தைகளும் ஆலயத்துக்குப் போக ஆயத்தமாகி ஜம்பது குடைகளில் சோடியாக பயணமாகின்றார்கள். ஆச்சீரமத்தில் சமையலுக்கு நீங்ற அம்மா “என்னம்மா யோசீக்கிறிங்க எல்லாம் ரோடு”.

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு பழைய வாழ்வில் இருந்து மீண்டு, பைரவியும், சமையல் அம்மாவும் ஜம்பது குடைகளுக்கு முன்னே பனித்துளிகள் படாமல் இருவரும் ஒரு குடையில் பயணமானார்கள்.

எ முற்றும் எ

மூடி

மாணாடு

தமிழர் தாயகத்தின் முன்னோடி தினசரி
“நமது மாணாடு” நாளீதமின்
இரண்டு நிறைவேவொட்டு நடாத்தப்பட்டது.

திருமதி வெள்ளுக்கும் அ. எ. பெருமை

திருமதி பிரபு வெள்ளுக்கும்

முதலாம் பாரிசுக்கும்.

முதலாம் / சென்றி முதலாம் திருமதி வெள்ளுக்கும்

மல்வாழ்ந்துகூடுதல் வழங்கப்படுகிறது

முதலாம் பாரிசு

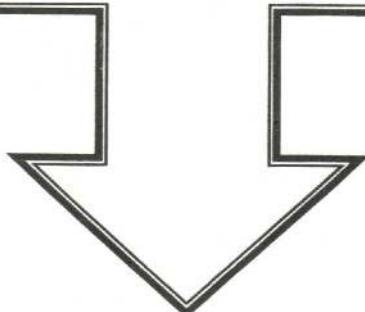

புயலின் அடுத்த வெளியீடு

**காதல் நிரந்தரமல்ல
குட்டக்கதைத்திதாகுப்பு**

இளைஞர், யுவத்தினின் சமூக பொறுப்பங்ற
துன்மைகளினை சுந்தரிக்கின்றன.

வெளிப்பைத் தீர்மும் பந்தவர்கள்

சேர்வர்

புயல் என்னும் புணைப்பயில் சிறுக்கதைகளை எழுதிவரும் பெ.நீல்கந்தனேசன் இலங்கையின் வடபுலத்து வன்னியின் மாங்குளம் என்னும் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழைச் சிறப்பு பாடமாகக் கற்றுவதும் இம் மாணவனின் இலக்கிய சட்டுமுறை படைப்பார்வைம் பாராட்டத்தக்கவை 2003 ஆம் ஆண்டில் பேராதனை தமிழ் சங்கத்தின் சிறுக்கதைப் போட்டியில் இவரது இன்று வகுவாரா? நாளை வகுவாரா? என்ற சிறுக்கதை சிறப்புப்பரிசினைப் பெற்றுக் கொண்டது. இவரது சிறுக்கதைகள் யாழ்ப்பாணப் பத்திரிகைகளில் அவ்வாய்வைத் தலைகாட்டினாலும் தனித் தொகுப்பாக வெளிவருவது இதனே முதன் முறையாகும்.

வயதால் இளையவரான இப்படைப்பாரி சழுத்தில் கண்டது இன்றுவரை அவலம் நிறைந்த வாழ்வினை என்பதால் இவரது கதைகளிலும் அத்தகைய வாழ்வே இடம் பெறுகின்றது. இடப் பெயர்வும், அகதி முகாம் வாழ்வுமே சாதாரண வாழ்க்கையாகி விட்ட கழலில் பிறந்த இக்கதைகளில் அந்த அவல வாழ்வும் அத்தகைய வாழ்விலும் இடையிடையே தோன்றும் தனிமனித உணர்வின் வெளிப்பாடுகள் சிலதுமே இக் கதைகளின் அடிப்படையாகும்.

சழுத்துத் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் அமைதியைத் தேடும் பறவைகளாக நிற்கும் நிலையில் செழிப்பைத் தேடும் பறவைகள் என்ற இந் நாளின் தலைப்பும் எமது வாழ்வின் நோக்கத்தைப் புரிய வைப்பது போல அமைந்து விடுகின்றது தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு புதிய வரவாக அமையும் இந்நால் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு மகிழ்ச்சியையும் நம்பிக்கையினையும் ஊட்டும் என்பதில் ஜயமில்லை.

கலாநிதி. ம. இருநாதன்
சிரேஷ்டவீரிவரையாளர்,
தமிழ்த்துறை.
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.